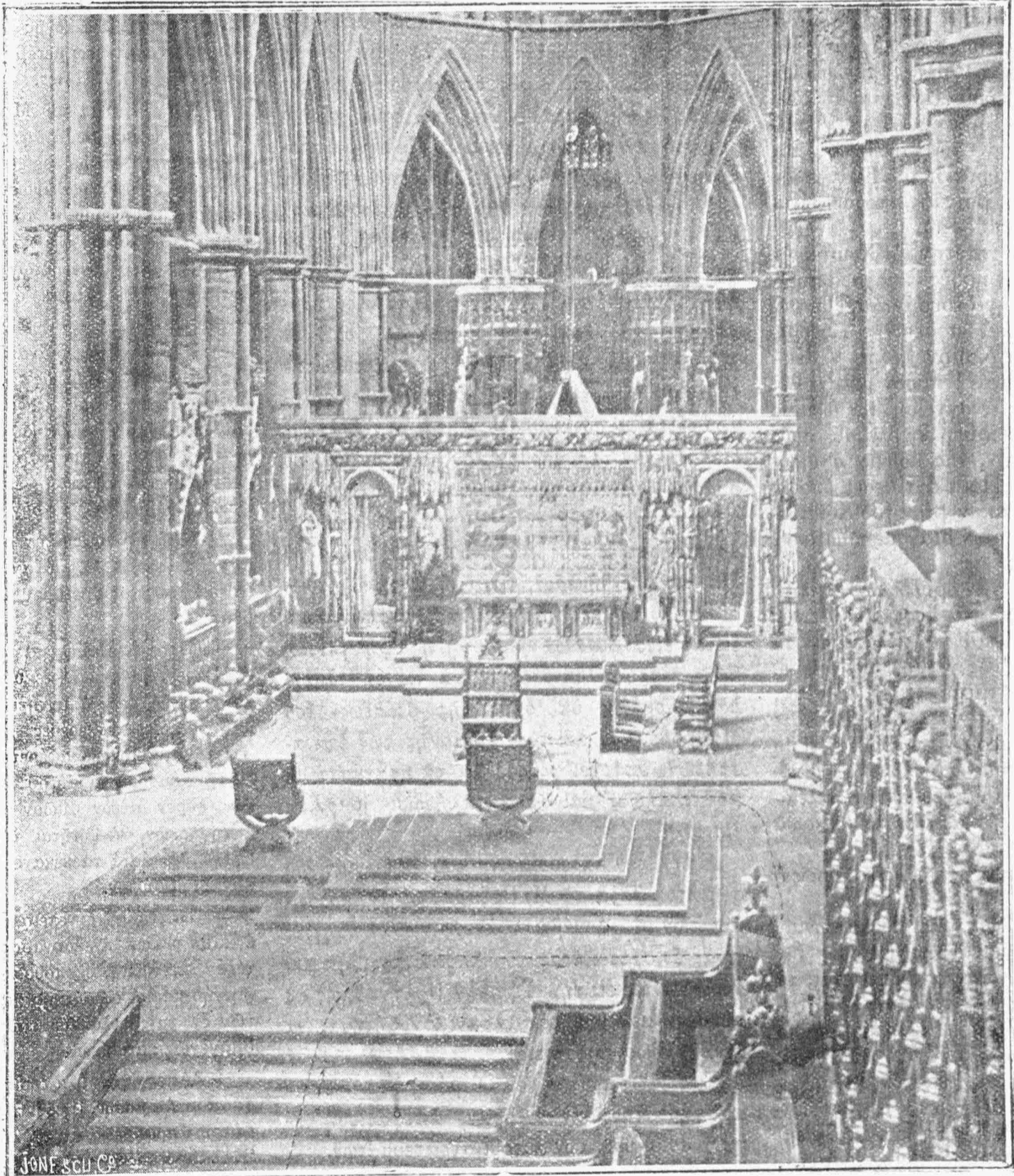

Ἄσ' Ὀλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΟΥΕΣΤΜΙΝΣΤΕΡ

Δημοσιεύοντες την εικόνα του εσωτερικού του ναού του Ουεστμίνστερ, ένθα εγένετο ή στέψις των βασιλέων της Ἀγγλίας, αναφέρομεν συμπληρωματικῶς, ότι τὸ βασιλικὸν ζεύγος ἔλαβε θέσιν κατ' ἀρχάς δεξιὰ τοῦ χοροῦ ἐπὶ δύο ἐδρῶν ῥυθμοῦ [Λουδοβίκου ΙΔ', ἔπειτα ὁ βασιλεὺς κατέλαβε τὴν γοτθικὴν ἐδραν τοῦ κέντρου, ἣτις

εἰρήσκειται ἐπὶ ἐξέδρας ἐκ πέντε βαθμίδων ἀποτελουμένης. Ἡ βασίλισσα κατέλαβε τὴν πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐδραν, ἣτις κεῖται ἐπὶ τῆς τρίτης βαθμίδος. Ἐπὶ τῶν ἐδρῶν τούτων οἱ βασιλεῖς ἔλαβον τὰ διασημα τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας καὶ ἐδέχθησαν τὰς τιμὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν μεγιστάνων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Κρατῶν.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

Ἀπαρέσκομαι ἐξ ἰδιοσυγκρασίας τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις, πάντοτε δ' ἀποφεύγω ἐπιμελῶς ὅ,τι δύναται νὰ ὀδηγήσῃ τὸ πνεῦμα εἰς τὴν ἀπαισιοδοξίαν. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐμπνέω εἰς τὸν ἀναγνώστην τὴν ἐλπίδα καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχής, δυνάμενος νὰ τῷ παρουσιάσω τὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων, ἂν ὄχι ροδίην πάντοτε καὶ λαμπράν, ἀλλὰ πάντως ἀπληραμένην τῆς βαρείας καὶ νοσηρᾶς αἰθάλης, τὴν ὁποίαν ἀρέσκονται ἄλλοι νὰ εὐρίσκουν παντοῦ. Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους θὰ ἔδιδον κάτι διὰ ν' ἀπέφυγον τὴν ἀναγραφὴν τῶν σκέψεων, τὰς ὁποίας μοὶ ἐμπνέει ἡ αὐριανὴ τοῦ Εὐαγγελίου περικοπή. Τόσον εἶναι βαρεῖσι, τόσον εἶναι μελαγχολικὰ καὶ ἀπαισιόδοξοι.

Εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην ὁ Χριστὸς μὲ ὀλίγους, ἀλλὰ πολὺ ζωηροὺς καὶ χαρακτηριστικοὺς λόγους δίδει τὴν δέουσαν κατεύθυνσιν τῶν προτιμήσεών μας καὶ ὑποδεικνύει εἰς ἡμᾶς τὸν ἰδανικὸν βίον, τὸν ὁποῖον πρέπει ν' ἀκολουθήσωμεν. Ἄλλοίμονον! πόσον μελαγχολεῖ τις ὅταν ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀναγνώσῃ τὰς ὡραίας ὑποθήκας καὶ κατόπιν ῥίψῃ ἐν βλέμμα πρὸς τὴν σημερινὴν μας ζωὴν, τὰς μωρὰς ἀπαιτήσεις αὐτὰς τοῦ αἰῶνος. Ποῖα ἀντίθεσις, ὁποῖον χάσμα χωρίζει τὸν ἰδανικὸν βίον τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς αὐτόν, τὸν ὁποῖον διάγομεν σήμερον!

Τί λέγει ὁ Χριστὸς;

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ δουλεύετε εἰς δύο θεοὺς, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ περιποιήσθε τὸν Θεὸν τοῦ πνεύματος καὶ νὰ κολακεύητε τὰ εἰδῶλα τῆς ὕλης καὶ τῆς χλιδῆς ἀφ' ἑτέρου. Ἡ ψυχὴ εἶναι πολυτιμότερα τοῦ σώματος, ὅπως τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος. Μὴ μεριμνᾶτε διὰ τὰ ἐπουσιώδη, μὴ μεριμνᾶτε περὶ τοῦ τί θὰ φάγωμεν καλλίτερον, πῶς ἐνδυσώμεθα ὡραιότερον. Ζητεῖτε μόνον τὴν πνευματικὴν τελειότητα, τὴν ἀναμόρφωσιν καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θὰ ἔλθουν μόνα τῶν.

Αὐτὰ λέγει ὁ Χριστὸς· τί κάμνει ὁμοῦς ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος;

Ρίψατε ἐν βλέμμα ἔξω, εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς σήμερον. Μία ἀγωνιώδης φροντίς τὴν κατέχει ὡς ἐφιάλτης, τὰ πάντα τεταίνεται, τὰ πάντα μηχανᾶται, εἰς ὅλα τὰ ἀσχη κατέρχεται, ἀρκεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ δι' ἑαυτὴν κάποιον περιβάλλον, λαμπρὸν μὲν κατὰ τὴν κρίσιν τῆς, ἄθλιον δὲ καὶ νοσηρὸν καθ' ἑαυτό. Ἄν ἀρθῶμεν ὀλίγον εἰς τὰς κρίσεις μας, ἂν ἀποσπασθῶμεν πρὸς στιγμὴν τοῦ ἐπιπέδου, εἰς ὃ εὐρισκόμεθα καὶ ἐπισκοπήσωμεν τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ψευδοπολιτισμὸς, ἡ φοβερὰ αὐτὴ φαγέδαινα μᾶς ἔφερε· θ' ἀποστρέψωμεν τὸ βλέμμα μετ' ἀποτροπιασμοῦ, διότι δὲν θ' ἀνεχθῶμεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ βλέπωμεν τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ὁ προορισμὸς εἶναι ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ τελειότης νὰ σύρεται καὶ ἐνδιατριβὴ περὶ χθαμαλᾶς καὶ χαμερπεῖς ἀσχολίας, μοχθῶν πῶς νὰ ἐπιδείξῃ κακῶς νοσημένην χάριν καὶ πολυτέλειαν κακαίσθητον, χωρὶς νὰ φροντίζῃ ν' ἀναδείξῃ ἑαυτὸν τελείαν πνευματικὴν ὑπαρξίν, οἷαν ἐφαντάσθη τὸν ἄνθρωπον ἡ Μεγάλῃ τοῦ Σύμπαντος Διάνοια.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἐπανέκαμψεν ἐκ τοῦ ἀνά τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀλβανίαν ταξιδίου Αὐτοῦ ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος. Ἡ γενομένη Αὐτῷ ὑποδοχὴ ὑπῆρξεν ἐνθουσιώδης, καταδειχθέντος πόσον ὁ Ὀθωμανικὸς λαὸς ἀγαπᾷ τὸν συνταγματικὸν αὐτοῦ Μονάρχη.

Τὰ Ἀλβανικὰ θολοῦνται καὶ πάλιν. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ Σεφκὲτ Τουργούτ πασᾶς ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας προκήρυξιν, δι' ἧς ἐκαλοῦντο οὗτοι ἕπως ἐπανεέλθωσιν εἰς τὰς ἐστίας των, παραδίδοντας τὰ ὅπλα αὐτῶν· γνωστὸν εἶναι ἐπίσης ὅτι ὁ ἐν Κετίγγῃ ἐπιτετραμμένος τῆς Τουρκίας Σαδρεδιν βέης ἦλθεν εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν εἰς Μαυροβούνιον καταφυγόντων Ἀλβανῶν. Ἐν ταύτῃ, παρὰ τὴν μεγαθυμίαν τῆς Κυβερνήσεως, ἐκ μὲν τῶν ἐπαναστατημένων Ἀλβανῶν ἐλάχιστοι προσήλθον καὶ ἐδήλωσαν ὑποταγὴν, οἱ δ' ἐν Μαυροβούνιῳ καταφυγόντες διετύπωσαν τοιαύτας ἀξιώσεις, ὥστε, καθ' ἃ ἐκείθεν τηλεγραφεῖται, αἱ συνεννοήσεις αὗται κατ' ἀνάγκην διεκόπησαν. Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, τὸ συγκροτηθὲν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, ἀπεφάσισε τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας τῆς δοθείσης πρὸς τοὺς Ἀλβανοὺς πρὸς ὑποταγὴν ἐπὶ δεκαπενθήμερον, ταυτόχρονως δὲ καθωρίσθη τὸ ἀνώτατον ὄριον τῶν παραχωρήσεων, εἰς ἃς εἶναι δυνατόν νὰ προβῇ ἡ Ὑψηλὴ Πύλη πρὸς τοὺς Ἀλβανούς. Παρὰ πάντα ταῦτα, λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς στάσεως τοῦ Μαυροβούνιου καὶ τῆς ἐπιμονῆς τῶν ἐπαναστατῶν, ὑπάρχει φόβος, ὅτι τὰ πράγματα θὰ περιπλακῶσι καὶ θὰ καταλήξωσι μοιραίως εἰς ρῆξιν.

Κατὰ τὴν παρουσίαν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος παρὰ τῷ Μ. Βεζύρη, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Μ. Δυνάμεων ἀνεκοίνωσαν ὀδηγίας τινὰς ἐν σχέσει πρὸς τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα, συνιστῶντες εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλην, ὅπως ὡς τάχιστα κανονίσῃ τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα, ἵνα μὴ ἐπέλθωσι προστριβαί.

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἐν Ὑμένῃ ἐπανάστασιν καὶ τὴν στηθεῖσαν ἐνέδραν, ἀπεφασίσθη ταχεῖα ἐνίσχυσις τῶν αὐτόθι στρατευμάτων.

Οἱ ἐν Ἀθήναις εἶχον συζητήσεις. Εἰς τὴν Διπλὴν Βουλὴν ὑπεβλήθη νομοσχέδιον περὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τοῦ Στρατοῦ, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου διορίζεται ὁ Διάδοχος. Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, παρὰ τὴν ζωηρὰν ἀντίδρασιν τῶν ἀντιπολιτευομένων καὶ τὴν ἐν τῷ στρατῷ παρατηρηθεῖσαν δυσἀρέσκειαν, ἐπεψηφίσθη, χάρις εἰς τὴν ἐμμονὴν τοῦ Βενιζέλου.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Ἐλήφθη εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὑπουργικὸς τεσκερὲς κατὰ τοῦ ἐπισκόπου Κίτρους κ. Παρθενίου, ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι οὗτος, ἀναμνηστικῶς εἰς ζητήματα ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν θρησκευτικῶν τοῦ καθηκόντων, ἀπέστειλε τακτικὸν εἰς τὰς αὐτόθι ἐπιτοπίους ἀρχάς, διαμαρτυρόμενος κατὰ τῆς ἐκλογῆς ρουμανίζοντός τινος εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, ἣτις μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Ἀνακτος.

— Τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολίτου Δρυϊνουπόλεως κ. Βασιλείου ἀναφέρει, ὅτι κόρη ὁμογενῆς δεκαεξαέτης, ἐπειδὴ ἔδειξε δὴθεν τάσεις πρὸς ἐξισλαμισμόν, χωρὶς νὰ γείνωσιν αἱ ἀπαιτούμεναι διατυπώσεις, ἐξισλαμίσθη τὸ ταχύτερον. Αἱ διαμαρτυρίαι τοῦ πατρὸς τῆς κόρης δὲν εἰσηκούσθησαν, οὔτε αἱ τῶν δημογερόντων καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀντιπροσώπου, οἵτινες ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τοῦ Συμβουλίου.

— Τὴν Δευτέραν ὁ ἀναπληρῶν τὸν ἀ' διερχομένης τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας κ. Ριάν, ἐπεσκέφθη τὴν Α. Θ. Παναγιότητα, ἐκφράσας Αὐτῇ, ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας, εὐχαριστίας διὰ τὰ συγχαρητήρια, τὰ ὁποῖα εὐηρεστήθη νὰ διαβιβάσῃ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς στέψεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου.

— Κατὰ τὴν συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνεκοίνωσε τὰ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς Ἀχμέτ Ριζόβη.

— Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ Μητροπολίτου Σμύρνης, ἀνεγνώσθη καὶ ἐπεκυρώθη σχέδιον πατριαρχικοῦ τακτικίου, ἀπαντητικοῦ εἰς τοὺς διαφόρους ὑπουργικὸς τεσκερέδες κατὰ τοῦ Μητροπολίτου. Ἐν τῷ τακτικίῳ ἀναφέρεται ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον, ἐν τῇ ἀρμοδιότητι αὐτοῦ δικάσαν τὸν Μητροπολίτην, εὗρεν αὐτὸν ἀθῶον τῶν ἀποδιδόμενων αὐτῷ κατηγοριῶν, θὰ ζητηταὶ δ' ὅπως ὁ Μητροπολίτης ἐπανεέλθῃ, κατὰ τὰ κεκανονισμένα, εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον.

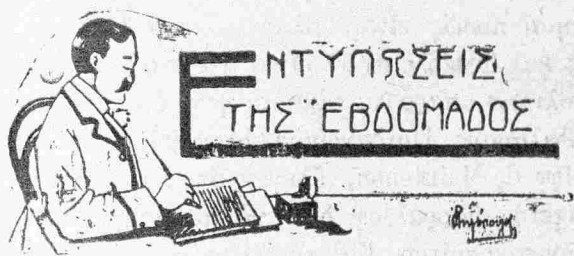
— Ἐνεκ ρίθη, συνεπεῖα ἀναφορᾶς τῶν ὁμογενῶν ἐγκαθερίκτων Ἀλικαρνασσοῦ, ὅπως συστηθῇ ἰδιαιτέρα Ἐπιτροπὴ, σκοποῦσα ὅπως φροντίσῃ καὶ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ὕλικῆς καὶ ἠθικῆς ἀνακουφίσεως τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Κράτους εὐρισκομένων ὁμογενῶν καταδικῶν.

— Ἀπερρίφθη ἡ αἰτήσις τοῦ καθηρημένου ἐπισκόπου Λαρίσης, ζητοῦντος τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατ' αὐτοῦ ἀποφάσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἣν ὑπάγεται, τυγχάνει αὐτοκέφαλος.

— Ὁ Μητροπολίτης Ἰκονίου Ἀθανάσιος αἰφνιδίως ἀπέθανεν· ἀντ' αὐτοῦ Συνοδικὸς ἐκλήθη ὁ Σεβ. Διδυμοτείου κ. Φιλάρετος.

— Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἰκονίου ὁ Φιλαδελφείας κ. Προκόπιος.

— Ἀνεγνώσθη ἐπὶ Συνόδου τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Νεοφύτου, ἀγγέλλοντος ὅτι ἐξακολουθοῦσιν αἱ κακώσεις ἐν Κοκκινοπούλι ἀπὸ μέρους τῶν ἀποσπασμάτων τῶν ἐντεταλμένων τὴν καταδίωξιν τῶν ληστῶν, οἵτινες ἀπήγαγον τὸν Γερμανὸν καθηγητὴν Ρίχτερ. Ἀναφέρεται ὅτι εἰς Χριστιανὸς ἀπεβίωσεν ἐκ τῶν δαρμῶν.

ΕΑΡΙΝΑΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΙ

Τώρα, ότε τό έαο εκτέμπει τας τελευταίας του εκπνοάς μαζί με τὰ μύρα τών ώριμών ρόδων, τό δέ θέρος προβαίνει άπαλά-άπαλά με τας πρώτας θωπείας του, τας ήμέρας αυ- τας τών μεγάλων Μυστηρίων τής Φύσεως, τὰ όποια τελούνται κατά τό μεταίχμιον τών δύο τούτων εποχών, μέσα εις τήν ψυχήν γεννιεται κάποιος δυσπροσδιόριστος πόθος ένός προ- σκυνήματος πρός τήν μεγάλην και τήν λησμο- νημένην Μητέρα, ένός χαιρετισμού πρός τήν ευόδη κοιτίδα, άφ' ής άπεσπάσθημεν.

Ήαντού, άλλα πρò πάντων έδω, εις τήν Κωνσταντινούπολιν, τό προσκύνημα τούτο επιβάλλεται, είναι δ' άνόσιος εκείνος, ό όποιος έστω και άπαξ δέν μεταβή εις τ' άναπεπτα- μένα έδάφη, τὰ στεφανωμένα με τήν ευρω- στοτέρα φύτεϊαν, εις τούς άνθοβριθεϊς λό- φους, εις τας γραφικας και άπαλās παραλίας.

Έκει, μακράν άφ' ό,τι συνειδίσαμεν να βλέ- πωμεν καθ' ήμέραν, ειμπορει ή ψυχή να λου- σθη εις ζωογόνον λουτρον και ή καρδιά να δεχθη τς τονωτικώτερας ένέσεις' εκει τό προ- σκύνημα άμείβεται δια τής άδήλου τονώσεως, όπως ποτε εις τὰ Ασκληπιεία δια τής θεραπείας.

Ό πόθος ένός προσκυνήματος δέν άφηκεν άθικτον και τήν ψυχήν μου και προχθές άφέ- θην κ' έγώ, ακολουθών τό ρεύμα τού κόσμου, να εκδράμω μέχρι τού άνω Βοσπόρου...

Τò άτμόπλοϊον άπεσπάσθη από τής Γεφύ- ρας. Άφίνομεν πλέον μακράν τήν άσχημίαν τών φορτηγίδων και τας πυκνός τολύπας τού καπνού, τας όποιας εκβάλλουν αι άμαυραι καπνοδόχοι, ή ζωή ή νεωτέρα, με τας άγω- νιώδεις αυτης προσπαθείας, με τήν εκνευρι- στικήν υπερέντασιν σιγά-σιγά λησμονείται, ώσαν κάποιος μυστηριώδης πέπλος μαγικός να τήν περικαλύπτη, τό πανόραμα, τό θεϊον πα- νόραμα τού Βοσπόρου, βραδύ, μεγαλοπρεπές, επιβάλλον, διέρχεται πρò ήμών, ή φαντασμα- γορική ταινία άχειροποίητου κινηματογράφου εξελίσσεται και εις εκάστην στιγμήν νέα θέλητρα και νέας καλλονάς παρουσιάζει.

Έδω λείχει έλαφρά-έλαφρά τήν άμμώδη παραλίαν τό κίμα, αυτου τό συνηρεφές δά- σος άπλόνει τας ποικιλώτερας τών χρωμάτων του αποχρώσεις, μετ' όλίγον ή άκτή ήδονικώ- τατα κολποῦται ως άπαλή και τρυφερά άγκάλη, ένω παρέκει εις άπότομος βράχος επιδεικνύει τήν χλοεράν καλλονήν του.

Άπό τού ύψους τής γεφύρας τού άτμο- πλοίου ό οφθαλμός δέν ειξεύρει ποῦ πρώτον και ύστερον να στραφῆ, ό θαυμασμός όγκου- ται μέσα εις τήν ψυχήν, χωρίς ή γλώσσα να δύναται να τόν εκδηλώσῃ. Η γοητεία τής Φύσεως, ή όποια έτέλεσε τούς Υμεναίους της και προβαίνει τώρα φαιδρά εις τό έργον τής αναπαραγωγής, είναι τόσον επιβλητική, ώστε δέν θα δυνηθη κανείς ποτε να τήν αποδώσῃ.

Άλλ' όμως μέσα εις αυτό τό θαυμάσιον περι- βάλλον, εις αυτόν τόν άμίμητον παράδεισον, όπου όλα συνενούσι τας χάριτας των δια να προσδώσωσι κλι μεγαλειότεραν γοητεί ν, εκείνο, τό όποϊον άπετέλει τήν χυδαιότεραν αντίθε- σιν και τήν άποκρουστικώτεραν παραφωνίαν, ήτο ό άνθρωπος. Ναι, ό άνθρωπος, ό όποιος καθ' εκατοντάδας, κητά χιλιάδας μάλιστα, εξήλθε δια ν' απολαύσῃ, δια να ευχαριστηθη, δια να χαρη, ό άνθρωπος αυτός δέν ώμοιάζε τίποτε άλλο, παρὰ ως μία μαύρη λιπαρά κηλϊς επάνω εις έν πολύτιμον νυμφικόν φόρεμα άσπίλου λευκότητος. Ένω περίξ του όλα έγέ- λων, ένω τὰ ρυάκια φαιδρά εκυλούσαν τὰ διανγη κύματά των, ένω κάτω από ένα θάμνον κάποια λησμονημένη άηδών έψαλλεν έν τρα- γουδάκι και ό ζέφυρος μέσα από τὰ φύλλα έτόνιζε μίαν τρελλήν μελωδίαν, ένω οι βά- τραχοι, τέλος, με τήν συνήθη φλυαρίαν των άντήλασσον έρωτικας διαχύσεις, αυτός, ό άν- θρωπος, βαρύς, σκυθρωπός, σύνοφρος ή έβά- διζε μελαγχολικά, άφηρημένα ή εξαπλωμένους εις πέντε καρέκλας, έρρόφα μαζί με τόν κα- φέν του και τόν πυκνόν τής νικοτίνης καπνόν.

Είδα όμίλους να κάθηνται σιωπηλοί, ώσαν συγκλητικοί ή ύπατοι τής άρχαίας Ρώμης, ειδα νέους να παραδίδονται εις ζωηράς πολιτικας συζητήσεις, ειδα κάποιον άλλον, ό όποιος επι- σταμένως έμελέτα τήν τελευταίαν σελίδα τής εφημερίδος του, ειδα έν ζεύγος να παίζῃ...τό τάβλι και μίαν να είναι εξηλωμένη εις τήν long-chaise της και να θαυμάζῃ τό γραφικόν θέαμα με... κλειστά μάτια.

Τὰ έβλεπον όλα αυτά και μία βαρεία μελαγ- χολία εξ επιδράσεως ήρησε να με καταλαμ- βάνῃ, μία νάρκη, μία βαρυνθυμία...

Και έσκεπτόμην : Τί άρά γε ήλθον να ζητήσουν έδω όλοι αυτοί ; αν ήλθον δια να χαρουν, δια να ευχαρι- στηθουν, δια να λησμονήσουν, τέλος, διατί δέν εξήτησαν ν' αποτινάξουν τήν μελαγχολίαν και όσα τήν υπενθύμιζον ; αν παλιν δέν ήδύ- ναντο να κάμουν αυτό, τότε διατί ήλθον εις αυ- τὰ τὰ άδυστα τής χαρās ως βέβηλοι μέσα εις τὰ Έλευσίνια Μυστήρια ; Δέν έγνώριζα ποῦ ν' αποδώσω όλην αυτην τήν παγεράν σοβαρό- τητα, τήν άγολματώδη άκνησιαν, τήν άκατα- νόητον αυτην αντίθεσιν και πρòς στιγμήν κάτι μ' εκέντησε να πάρω έν φραγγέλιον ν' ανατρέψω ό,τι έβλεπον εμπρός μου ξένον πρòς τήν έξοχήν, ξένον πρòς τήν χαράν, και να φωνάξω :

—Τί ήλθατε έδω ; πώς έτολήμισατε να μετα- βάλετε τόν παράδεισον αυτόν τής χαρās εις άνιαρόν ένδιαίτημα λύπης ; Έν τούτοις έμει- να και έγώ άδρανής... άπλούστατα, διότι και έγώ ήμην εξ εκείνων... δέν ήδυνάμην.

Δέν ήδυνάμην άκόμη να εξηγήσω αυτό τό φαινόμενον. Ό Henri Heine, μη δυνάμενος, γράφει κάπου, να υποφέρῃ τήν χαράν, ή όποια έσφυζε γύρω του, μη άντέχων να βλέπῃ τήν πανηγυρίζουσαν φύσιν, εκλεισε τό παράθυρον και εκρέμασεν έν πυκνόν παραπέτασμα, ό δέ Beranger εις ένα γνωστόν σίχον καταρά- ται τό έαο. Να παραδεχθώμεν, ότι ή ίδια αυτη μελαγχολία, ή ποιητική μελαγχολία τών ονειρών, κατέλαβε και ήμās ή να φαντασθώ- μεν, ότι επάθομεν ψυχικήν εξάντλησιν, χρο-

νίαν κόπωσιν, ή όποια δέν μās άφίνει ούτε να μειδιάσωμεν ; Δέν γνωρίζω ν' άπαντήσω εις τας έρωτήσεις αυτας' έν τούτοις, αν ρίψω- μεν έν βλέμμα εις τήν αυξανουσαν κηανάλω- σιν όλων τών οϊνοπνευματωδών ποτών, δια τών όποιων ό άνθρωπος ζητεί « να λησμο- νήσῃ και να χαρη », μία μελαγχολική σκέψις προβάλλει αυθόρμητος, πένθιμος ως επιθανά- τιος κωδωνοκρουσία :

— Έφονεύσαμεν τήν χαράν τήν άδολον, κατεκρεουργήσαμεν τήν ευθυμίαν, και τώρα, ότε είναι πλέον άργά, ζητούμεν να τήν γαλβα- νίσωμεν με κρουνοῦς ζύθου και με σπονδās αλκοόλ.

Άλλ' άλλοίμονον ! οι νεκροί δέν άνίστανται πλέον και ό άνθρωπος, αν εξακολουθήσῃ να ζῆ ως εξέλεξε, θα μένη πάντοτε ή αιωνία παρα- φωνία τής χαρās, ή μεγάλη κηλϊς τής φαιδράς Φύσεως.

Θ. Κ. Μ.

ΗΡΩΪΣΜΟΣ

Αί γαλλικαι εφημερίδες μ' ένθουσιασμόν και με συγκίνησιν εξαίρουσι τόν ήρωισμόν και τήν γεν- ναιότητα, τήν όποιαν έδειξε μία γυνή μετά δύο άνη- λίκων τέκνων της' τόν αναγράφομεν, διότι είναι πάντοτε ώφέλιμον να γνωρίζωνται τοιαῦται ευγενεις πράξεις :

Πρò δύο ακριβώς μηνών ό Ιωάννης Ματελό, φύ- λαξ τού φάρου Kerdonis, ένω ακριβώς εκαθάριζε τόν μηχανισμόν αυτου, κατελήφθη από κακοδιαθε- σίαν αιφνιδιον' κατ' αρχάς ένόμισε τό πρᾶγμα παροδικόν και εξηκολούθησε τήν έργασίαν του, αλλά προτου άκόμη τοποθετήσῃ τόν μηχανισμόν, προτου τελειώσῃ τήν προετοιμασίαν, έπεσεν άναι- σθητος. Η σύζυγός του και τὰ τέσσαρα παιδιά του, ών τὰ δύο ήσαν πολύ μικρά, κατόκουν μόνα μετ' αυτου εις τόν πύργον μακράν τινος συνοι- κισμού' ήτο λοιπόν τελείως άδύνατον να ζητή- σουν άλλοθεν βοήθειαν. Η νύξ προχωρεί και ό Ματελό ευρίσκεται εις επιθανάτιον άγωνίαν, ό δέ φάρος δέν έχει άκόμη άναφθῆ. Η σύζυγος τού Ματελό είναι κόρη ναυτικού και γνωρίζει τί αξί- ζει τό παρήγορον φως τού φάρου δια τούς ταξι- δεύοντας, άφίνει μίαν στιγμήν τόν επιθανάτιον και ά.αβα'νει δια ν' άνάψῃ τόν φάρον, κατέρχεται δε παρὰ τό προσκεφάλαιον τού άνδρός της, ακριβώς τήν στιγμήν, κατά τήν όποιαν οῦτος απέδιδε τήν τελευταίαν πνοήν.

Άλλά τό φως τού φάρου δέν στρέφεται' ό μη- χανισμός του δέν ελειτούργει, πρᾶγμα, τό όποϊον ήδύνατο να προσενήσῃ πολλά δυστυχήματα εις τούς ναυτιλομένους. Τί έπρεπε να κάμῃ ; στέλλει τὰ δύο μεγαλειότερα παιδιά της να στρέψωσι τόν φανόν και τὰ γενναία εκείνα παιδάκια από τής 9 μ. μ. ώρας μέχρι τής 6 πρωϊνής εκάμον άνελιπώς τό έργον των.

Δέν προσθέτομεν τίποτε εις τὰ γεγονότα ταῦτα, τὰ όποια όμιλοῦσι μόνα των' τούτο μόνον λέγομεν, ότι ή γαλλική κοινωνία, συγκινηθεϊσα από τόν πρω- τοφανῆ ήρωισμόν αυτόν, έσπευσε και εκάλυψε δια γενναίων προσφορών τας στήλας, τας όποιας επί τούτω ήνοιξε τό «Figaro» και σήμεραν ή χήρα δύ- νεται να παρηγορήσῃ τὰ όρφανά παιδιά της με εικοσάδα χιλιάδων φράγκων, τὰ όποια συνελέγησαν.

ΙΑΤΡΟ-ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

’Εκ συνομιλίας, ἦν μετ’ εὐχαριστήσεως ἔσχον μετὰ τινος κυρίας μᾶ τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἐξήγαγον τὰς ἐξῆς σκέψεις τῆς :

... Ἄς ἡμεῖθα φιλόκαλοι καὶ ὄχι συρρομανεῖς. Μεταξὺ συρρομανίας καὶ φιλοκαλίας μεγίστη ἡ διαφορὰ. Ἡ μὲν πρώτη μᾶς ὑποδουλώνει, ἐν ᾧ ἡ δευτέρα μᾶς καθιστᾷ ἐλευθέρας. Ἡ συρρομανὴς οὐδέποτε εἶνε φιλόκαλος.

... Νὰ ἡμεῖθα φιλόπονοι, ἀλλ’ ὄχι μόνον διὰ τὸν συρμόν. Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα ἐδάφη διὰ νὰ ἐφαρμοσώμεν τὴν φιλοπονίαν μας, ὥστε τὸ τοῦ συρμοῦ μένει τὸ ἐλάχιστον.

... Ἐπειδὴ ἡ συνήθεια πολλάκις ὑπερτερεῖ τῆς θελήσεως, πρέπει ν’ ἀκολουθῶμεν τὸν συρμόν, ἀλλ’ ὄχι κατὰ γράμμα. Ἡ ἀμεμπτος ὀρθογραφία ἐν τῷ συρμῷ μᾶς ἀναγκάζει νὰ πρῶττωμεν σολοικισμοὺς καὶ λάθη εἰς ἄλλα.

... Ὁ γάμος μᾶς παρέχει δύο μεγάλους τίτλους : τὸν τῆς συζύγου καὶ ὕστερον τὸν τῆς μητρὸς. Εἶνε δύο τῶν καλλίστων ἐπιθέτων, τὰ ὁποῖα ἐπισκιάζουν, ἐκημενίζουσι τὰ καλὰ ἢ κακὰ ἐπίθετα, ἅτινα θὰ μᾶς προσάγῃ ὁ κόσμος διὰ τὴν ἐνδυμασίαν μας.

... Γυνὴ ἐνδυομένη διὰ τὸν κόσμον, ἀπομακρύνεται τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ πολλάκις δὲν ἀνήκει πλέον εἰς αὐτήν.

... Κόρη θέλουσα διὰ τῆς τελευταίου συρμοῦ περιβολῆς τῆς νὰ προσελκύσῃ ἄνδρα, πᾶν ἄλλο ἐπιθυμεῖ ἢ ἰσόβιον σύζυγον.

... Πλάνη μεγίστη εἶνε ἐὰν νομίζωμεν ὅτι οἱ ἀρεσκόμενοι εἰς τὰς γραμμάς καὶ τὸ chic τῆς ἐνδυμασίας μας ὀφθαλμοὶ τοῦ συζύγου δύνανται βοηθεῖα αὐτῶν νὰ εἰσδύσουν μέχρι τῆς ψυχῆς μας.

... Ὑπάρχουν πολλὰ περιστάσεις, καθ’ ἃς δὲν δυνάμεθα νὰ περικαλυπτόμεθα πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ συζύγου μας ἀπὸ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ chic. Οἱ εἰθισμένοι πλέον εἰς τὸ chic τῆς γυναικὸς τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ συζύγου, ζητοῦν ἀλλαχού τότε τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐλκτικὴν δύναμιν.

... Πρέπει νὰ ἡμεῖθα λογικῶς φιλόπονοι καὶ λογικῶς φιλόκαλοι.

Αὐταὶ εἶναι αἱ σκέψεις τῆς κυρίας ταύτης.

’Όταν ἐζήτησα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄδειαν νὰ τὰς δημοσιεύσω εἰς τὸ καλὸν « Ἄπ’ Όλα », ἐκείνη μοὶ τὸ ἐπέτρεψεν, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ θέσω τὸ ὄνομά τῆς.

— Ἄλλὰ, κυρία μου, πῶς εἶνε δυνατόν, τῆς εἶπα, νὰ θέσω τὸ ὄνομά σας εἰς τὴν ἀπάντησίν μου, τὴν ὁποῖαν σεῖς μοὶ ἐνεπνεύσατε, ὅταν ἡ γράψασα τὴν ἐπιστολὴν ὑπὲρ τῶν φιλοκάλων καὶ φιλοπόνων δεσποινίδων καὶ κυριῶν δεσποινίδων καλύπτεται μὲ τὸν πέπλον τοῦ ἀγνώστου ;

ΝΙΚΟΣ ΝΟΥΛΗΣ

’Ο διαπρεπὴς ἰατρός Ofollowell τῶν Παρισίων, οὕτινος γνωστὰ αἱ ἰατρο-παιδαγωγικαὶ μελέται, ἐδημοσίευσεν τελευταίως περὶ τῶν ποιῶν παρὰ τοῖς παισὶ σπουδαιότατην μονογραφίαν, ἣτις ἐβραβεύθη διὰ τοῦ πρώτου βραβείου (μεταλλίου χρυσοῦ) εἰς τὸν Διεθνή συναγωνισμόν τῆς Ἐταιρείας τῆς Ὑγιεινῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἐκ τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης ταύτης μελέτης ἀποσπῶμεν τὰ κυριώτερα σημεῖα :

Αἱ ποινὰὶ παρὰ τοῖς παισίν.— Ἡ ἀνατροφή καὶ διαπαιδαγώγησις τοῦ παιδὸς εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός του, κατὰ τὸν τελειότερον διὰ τὴν τελειοποίησιν καὶ τὴν εὐτυχιάν τοῦ ἀτόμου, τὴν χρησιμότητα καὶ εὐδαιμονίαν τῆς κοινωvίας, τρόπον.

Ἐν τῷ προβλήματι τούτῳ τῆς ἀγωγῆς, λέγει ὁ Κάντιος, συγκεντροῦται τὸ μεγαλύτερον μυστήριον τῆς τελειοποιήσεως τῆς ἀνθρωπότητος. Ὑπάρχουσιν ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῶν δύο πράγματα, τὰ σπουδαιότερα καὶ δυσχερέστερα διὰ τὴν ἀνθρωπότητα : ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἡ τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν.

Ἡ ἀγωγή παιδίου τινὸς ἀπαιτεῖ συνεχεῖς φροντίδας ἢ ἀπειρία, ἢ ἐλαφρότης, τὸ εὐμετάβολον καὶ ζωηρὸν τοῦ χαρακτῆρός του ἔχει ἀνάγκην ἐπιτηρήσεως καὶ προσοχῆς παντοτεινῆς.

Ἀνάγκη πειθαρχίας.— Ἡ ἀγωγή ὀφείλει νὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν πειθαρχίαν τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ἐκδιώξῃ τουτέστιν, ὅπως μὴ τὸ ἐν αὐτοῖς ὑπάρχον ζῶικόν ἀποπνίξῃ τὸ ἀνθρώπινον.

’Ο Πλάτων εἰς τοὺς Νόμους του λέγει, ὅτι ἔλη ἢ δύναμις τῆς ἀγωγῆς ἔγκειται εἰς πειθαρχίαν καλῶς ἐννοουμένην.

Ἀπὸ γενικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὑπάρχουσι δύο μέθοδοι πειθαρχίας, ἡ δεσποτικὴ καὶ ἡ ἐλευθέριος. Ἡ μία ὀρίζει καὶ ἀπαγορεύει ἐν ὀνόματι τοῦ δικαιώματος, ὅπερ ἔχει ὁ διδάσκαλος,

Τὸ ΠΑΥΣΩΔΥΝΩΝ ΜΥΡΙΑΔΟΥ
Εἶναι
μοναδικὸν φάρμακον
κατὰ τῶν
ρευματισμῶν καὶ νευραλγιῶν.
ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ
τὰ καρδιακὰ νοσήματα.
ΑΡΙΘΜΕΙ
πλείστας ἐπιτυχίας.
Εἶναι
θαυμάσιον ἀσφαλὲς φάρμακον.
ΠΑΥΣΩΔΥΝΟΝ
ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

λος, οὐδεμίαν ἐπιδεχομένη ἐξαίρεσιν, καὶ ἐπιβαλλομένη ὡς κανὼν ἀδιαφιλονείκητος. Ἡ ἑτέρα ἔχει ἀνάγκην μᾶλλον ἀντιλήψεως, παρὰ ὑπακοῆς, ἐπιδοκιμασίας μᾶλλον, παρὰ ὑποχωρήσεως. Ὁ μαθητὴς εἶνε ὁ διέπων αὐτήν. Τὸ κράτος τῆς ἐξαρτᾶται περισσότερον ἀπὸ τὴν πειθῶν, παρὰ ἀπὸ τὸν δεσποτισμόν.

Ἡ πειθαρχία ὀφείλει νὰ διατηρῆ, προλαμβάνη καὶ τιμωρῆ.— Σκοπὸς τῆς ἠθικῆς ἀγωγῆς, λέγει ὁ H. Spencer, εἶνε νὰ διαπλάσῃ ἄτομον ἱκανὸν νὰ κυβερνηθῇ μόνον του, οὐχὶ δὲ νὰ κυβερνηθῇ ὑπ’ ἄλλων. Τὸ σύστημα τῆς πειθαρχίας, ὅπερ θ’ ἀρμόζῃ κάλλιον εἰς τὸν παιδα, θὰ εἶνε ἐκεῖνο, ὅπερ θὰ διδάξῃ αὐτῷ νὰ ἐξελέγχῃται μόνον του, τουτέστιν ἡ οἰκειοθελῆς καὶ αὐτόματος πειθαρχία.

Ἡ ἀντίληψις τοῦ Spencer εἶνε δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῇ, τοῦλάχιστον διὰ νεαροὺς παιδας. Δι’ αὐτό, φαίνεται φρονιμώτερον νὰ ἐφαρμόζῃται πειθαρχία, ἣτις ἐκπληροῖ τὰς τρεῖς ταύτας κυρίας λειτουργίας : νὰ διατηρῆ, νὰ προλαμβάνη, νὰ τιμωρῆ. Ἡ φροντίς τοῦ νὰ μὴ ἀφίνωμεν τίποτε τὸ ἐνοχον ἀνευ διορθώσεως, εἶνε ἔργον τῆς κατασταλτικῆς πειθαρχίας ἢ φροντίς τοῦ ν’ ἀπομακρύνωμεν τὰς ἐπικινδύνους περιστάσεις, εἶνε ἔργον τῆς προληπτικῆς πειθαρχίας ἢ φροντίς τοῦ νὰ ὑποδεικνύωμεν ἐν παντὶ τόπῳ καὶ χρόνῳ τὴν ὁδόν, ἣν ὀφείλει ὁ παῖς ν’ ἀκολουθῇ, εἶνε ἔργον τῆς διευθυντικῆς πειθαρχίας. Εἶνε βεβαίως ἀσυγκρίτως καλύτερον νὰ προλαμβάνωμεν, παρὰ νὰ τιμωρῶμεν.

Πῶς πρέπει νὰ δρῶμεν ἐπὶ τῶν παιδίων.
Δραῖσις μετ’ ἠπιότητος.— Τὰ ἐν τάξει τιλὶ διὰ τοῦ φόβου ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα εἰσι μόνον φαινομενικά. Ἡ ὑπὸ βιαίου διδασκάλου ἐπιβαλλομένη πειθαρχία εἶνε ὅλως ἐξωτερικὴ. Ἄμα ὡς ὁ διδάσκαλος παύσῃ τὴν ἐπιτήρησίν του, τὸ πᾶν καταρρέει καὶ ἐξαφανίζεται. Οἱ μαθηταί, οὕτω διευθυνόμενοι, ἐκτελοῦσι βεβαίως τὸ καθήκον των ἀμέσως, ἄμα τῇ διαταγῇ τοῦ διδασκάλου, ἐξ ἀνάγκης ὅμως ὑπακούουσι καὶ ἐργάζονται ὅπως τὸ ζῶον ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ θηριοδαμαστοῦ. Τὸναντίον ἡ ἠπιότης ἀνοίγει τοιοῦτοτρόπως τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν τῶν μαθητῶν. Ἐπιτρέπει τῷ διδασκάλῳ νὰ γνωρίσῃ ἀληθῶς τὰ ἐλαττώματα ἐκάστου μαθητοῦ, καὶ δώσῃ αὐτῷ ἐπομένως τὰ μέσα πρὸς διόρθωσιν. Διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἣν τῷ παιδί ἐμπνέει ὁ διδάσκαλος, κατορθώνει πάντοτε νὰ τὸ καταπέσῃ. Ἄντι δὲ ν’ ἀπαγορεύῃ καὶ τιμωρῆ, τὸναντίον ὠθοῖ εἰς τὴν δρᾶσιν καὶ ὑποδαυλίζει τὰς καλὰς διαθέσεις.

Οὐχ ἥττον δὲν πρέπει νὰ περιπέσωμεν εἰς ὑπερβολὰς. Τὸ νὰ ἴναί τις ἠπιος δὲν σημαίνει οἰκειότητα. Ἡ οἰκειότης, οὐχὶ κακὴ βεβαίως αὐτὴ καθ’ ἑαυτήν, εἶνε ὅμως ἐπικίνδυνος, δυναμένη νὰ φονεύσῃ τὸν σεβασμόν, νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐπιβολήν. Ὁ οἰκείος διδάσκαλος, ὁ εἰς τινὰς περιστάσεις ποιούμενος μεγάλας ὑποχωρήσεις, δὲν ἔχει βραδύτερον τὸ θάρρος, ἀλλ’ οὔτε τὴν δύναμιν νὰ τιμωρῆσῃ σφάλματά τινα.

Ἡ ἠπιότης δεόν νὰ συνοδεύηται ὑπὸ ἐλλόγου σταθερότητος· ἄλλως εἶνε ἐξ ἴσου ὀλεθρία, ὅπως καὶ ἡ βιαιότης.

Παρίσιος

Μ. ΜΩΥΣΕΪΔΗΣ, ἰατρός.

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ

ΥΝΩΔΕΥΟΝ εις τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τὴν θεῖαν μου, ἡ ὁποία ἐπέστρεψε μετὰ μικρὰν διαμονὴν πλησίον μας, εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ἀφοῦ ἐπὶ τὸ εἰσιτήριον καὶ παρέδωσα τὰς ἀποσκευάς, ἤρχισαμεν νὰ βηματίζομεν ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων τοῦ σταθμοῦ, ἀναμένοντες τὸν σιδηροδρομικόν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ δρομολόγιον θὰ ἤρχετο μετ' ὀλίγα λεπτά.

Κάποια φαιδρότης ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς θεῖας μου, μία νεανικὴ λάμψις ἐράνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Χαίρω πολὺ, τῆς λέγω, ποῦ σὰς βλέπω τῶσαν ζωνράν.

— Ναί, εἶπεν, ἀλλὰ δὲν φαντάζεσαι ἴσως τὴν ἀφορμὴν.

Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἐράνην ὅτι τὴν ἐξήτουν,

— Ἐνθυμοῦμαι, εἶπε, τὸ τελευταῖόν μου σιδηροδρομικὸν ταξίδι ἢ μᾶλλον ἐν ἐπισόδῳ αὐτοῦ.

— Ἀφοῦ εἶνε τόσοσ ἐνχάριστον, μὲ πολλὴν προσοχὴν θὰ τὸ ἤκουα.

Ἡ θεία μου ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχίονά μου καὶ ἤρχισε νὰ διηγῆται :

— Ἦτο ἡ ἴδια περίου ἐσχὴ· ἀφοῦ εἶχα μείνει κοντὰ σὰς ἀρετὰς, ἐπέστρεφα πάλιν στὸ σπίτι μου. Ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύω πάλιν μὲ τὸν σιδηροδρομικόν καὶ ἤμην πολὺ στενοχωρημένη. Εἰς τὸ βαγόνι ἦσαν ἀρετοὶ ταξιδιώται. Εὐτυχῶς δ' ἐπέτυχον μίαν γωνιαίαν θέσιν— τὴν τελευταίαν— ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤμποροῦσα νὰ διασπαδίζω καθ' ὅλον τὸ μακρὸν ταξίδιον.

Ὁ σιδηροδρομικὸς ἀνεχώρησεν. Εἰς τὸν

ἐπόμενον σταθμὸν, ἀκριβῶς ἀντικρὺ τοῦ βαγονίου μας, μία ὀμογενεῖα ἀπεχαιρέτα μὲ τρυφεροὺς χαρτισμοὺς μίαν νέαν, πλησίον τῆς ὁποίας εἰς νέος ἀνήσυχος καὶ πολυάσχολος ἐπέκειτο. Ἀλλ' οἱ ἀποχαιρέτημοι αὐτοὶ δὲν εἶχον τίποτε τὸ λαληρὸν· ταύταντίον ἐφαίνοντο ὡς χαρτισμοί, ὁ ὁποῖος κλείει μίαν ἐπιίδα, μίαν εὐχὴν, μίαν ἐορτήν.

Ἐνόησα τὸ νεαρὸν ἐκεῖνο ζεῖγος μόλις εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸν βωμὸν τοῦ Ὑμεναίου καὶ ἐπρόκειτο νὰ κίμη τὸ γαμήλιον ταξιδιὸν του.

Ὁ κώδων ἀντήχησεν. Ὁ ὄμιλος ἐκεῖνος ἐταράχθη, οἱ δύο νέοι ἀπεσπάρθησαν ἐξ αὐτοῦ καὶ εἰς σιδηροδρομικὸς ἐπάλληλος τοὺς ἀνοίγει τὴν θύραν τοῦ διαμερισματός μας. Ἐθεσαν βιαστικὰ τὰς ἀποσκευάς των καὶ ἐδελισθησαν.

Ἀλλὰ ποῦ θέσις; Ἀληθεῖς μόνον δύο θέσις ὑπῆρχον κεναί, ἡ μία πλησίον μου καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν ἀντικρυνήν πλευράν, ἀρετὰ μακράν. Ὁ νέος καὶ ἡ νέα ἔρουψεν ἐν βλέμμα εἰς τοὺς συνταξιδιώτας των, ἀλλ' ἐκεῖνοι ἔμειναν ἀκίνητοι. Πάντοτε οἱ ταξιδιώται βλέπουν μὲ πολὺ ψυχρὸν βλέμμα τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται τελευταῖοι διὰ νὰ καταλάβουν τὰς ἐπολοῖπους θέσις.

Ἐνόησαν ἐκεῖνοι τὰ πάντα καὶ ἠσκέσθησαν νὰ καταλάβουν τὰς μόνας κενὰς ἐκεῖνας θέσις, αἱ ὁποῖαι ἦσαν τόσοσ μακράν... τόσοσ μακράν. Ἐπρεσκον, ἀνεψί μου, νὰ ἔβλεπες τὴν λύπην ποῦ ἐσυγραφήθη εἰς τὰ πρόσωπά των ἦτο ἡ πρώτη λύπη, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν μετὰ τὸν γάμον των, τόσοσ ἐνωρίς...

Παρτήρησα μὲ προσοχὴν τὴν νεαρὰν νέμφην, ἡ ὁποία εἶχεν ἐκεῖσε τὴν πλαγιὴν μου θέσιν τὸ ὠραιὸν τῆς προσώπου μία μελαγχολία ἐσκίαζε. Καὶ δεξ' εἶχεν ἄδικον. Ὁ ἀγαπητός της, τὸν ὁποῖον τόσοσ ἐπειθύμει, τόσοσ ἠγάπα βέβαια, θὰ ἐταξίδευε τόσασ ὥρας μακράν ὡσὰν ἕνος ταξιδιώτης.

Ἀλλὰ καὶ ὁ νέος δὲν ἦτο ὀλιγώτερον λυπημένος. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν μόνωσίν του καὶ συχνὰ ἐσησόνετο καὶ ἐληθιάζε τὴν γυναῖκά του.

— Θέλεις, ἀγαπητή μου, τίποτε;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ. Πόσον εἶσαι καλός! ἀπῆλθα ἐκεῖνη μ' ἐν τρυφερὸν μειδίαμα.

Ἐκεῖνος ἐβύθισε τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἰδικόν της, τῆς ἐσφιγγε τὸ χεῖρ καὶ... ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του.

Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγα λεπτά ἐσησόνετο πάλιν.

— Κεῖταξ μίαν τοποθεσίαν!

— Τί ὠραία ἀνθή ποῦ ὑπάρχουν ἐκεῖ!

— Δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ μανδύλιον.

— Πάρε, ἂν θέλῃς, τὸ μπουκαλάκι τῆς

μυροδύας.

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ εὐρίσκη τόσασ ἄλλας προφάσις μ' ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν: νὰ τῆς ὀμιλήσῃ, νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ τὴν ἀπολαύσῃ περισσώτερον.

Ὅλοι οἱ συνταξιδιώται ἐκύτταζαν τὸ ζεῖγος αὐτὸ μὲ ἄγρια μάτια· μόνον ἐγὼ τοὺς συνεπαίθησα· εἶχα περάσει ἀπὸ τὸν δρόμον των καὶ εἶδον τὴν λαχτάραν των· ὁ νέος ἦτο ζωηρότατος, ἡ νέα πολὺ εὐμορφῆ— ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εὖρης παρομοίαν— καὶ τοὺς συνεπαίθησα. Θὰ ἤθελον νὰ κάμω δι' αὐτοὺς ὅ,τι ἠδύναμην. Αἴφνης μία φωτεινὴ ἰδέα μοῦ ἤλθεν.

Ὁ νέος ἐπλησίασε πάλιν τὴν ἰδικὴν του.

— Κάτι θὰ σ' εἶγα... ἤρχισε νὰ τῆς

ψιθυρίζῃ μ' ἕνα χαριτωμένον μειδίαμα.

Δὲν τὸν ἀφήει νὰ τελειώσῃ.

— Κάμετέ μου, σὰς παρακαλῶ, κόρη, μίαν

χαρὶν.

— Ὅρισαι, κυρία.

— Εἶναι δυνατόν ν' ἀλλάξωμεν θέσιν;

Προτιμῶ τὴν θέσιν σας καὶ σεῖς, πιστεύω, νὰ μείνετε πολὺ εὐχαριστημένοι εἰς τὴν θέσιν μου.

Ὁ νέος ἔμεινεν ἐκκληρτός.

Ἡ νέα ἔστρεψε καὶ μὲ εἶδε μ' ἐν τρυφερότατον μειδίαμα ἀπέρου εὐγνωμοσύνης. Τὸ τοχρόνος ἐγὼ ἐσησόνετο καὶ ἐκάθησα εἰς τὴν θέσιν τοῦ νέου, ἡ ὁποία, βέβαια τὸ καταλαβάνεις, δὲν ἦτο οὔτε ἀναπαντικὴ οὔτε εὐχαριστος. Ἐν τούτοις τὸ ὑπόλοιπον ταξίδι μοῦ ἔκαμα φαιδρότατα· εἶχα μίαν ἀπερίγραπτον χαράν, διότι ἔδωσα τὴν εὐτυχίαν εἰς ἕνα ζεῖγος, τὴν μεγάλην εὐτυχίαν νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὸ πλευρὸν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου καὶ ν' ἀνταλλάσσον ἀνενόηστα τὰς πρώτας ἐξομολογήσεις των.

Ἐσθάνομην τὴν μυστικὴν εὐγνωμοσύνην ποῦ ἔτροφον δι' ἐμὲ καὶ σὲ βεβαιῶ ἤμην πολὺ εὐτυχῆς.

Εἶμαι ἐξήντα χρόνων, συνεπλήρωσεν ἡ θεία μου, ἔκαμα πολλὰς εἰργασίας, ἀλλ' αὐτὴ ἡ εὐσπλαγχνία μου ἀφῆκε τὴν ζωηρότατον ἀνάμνησιν.

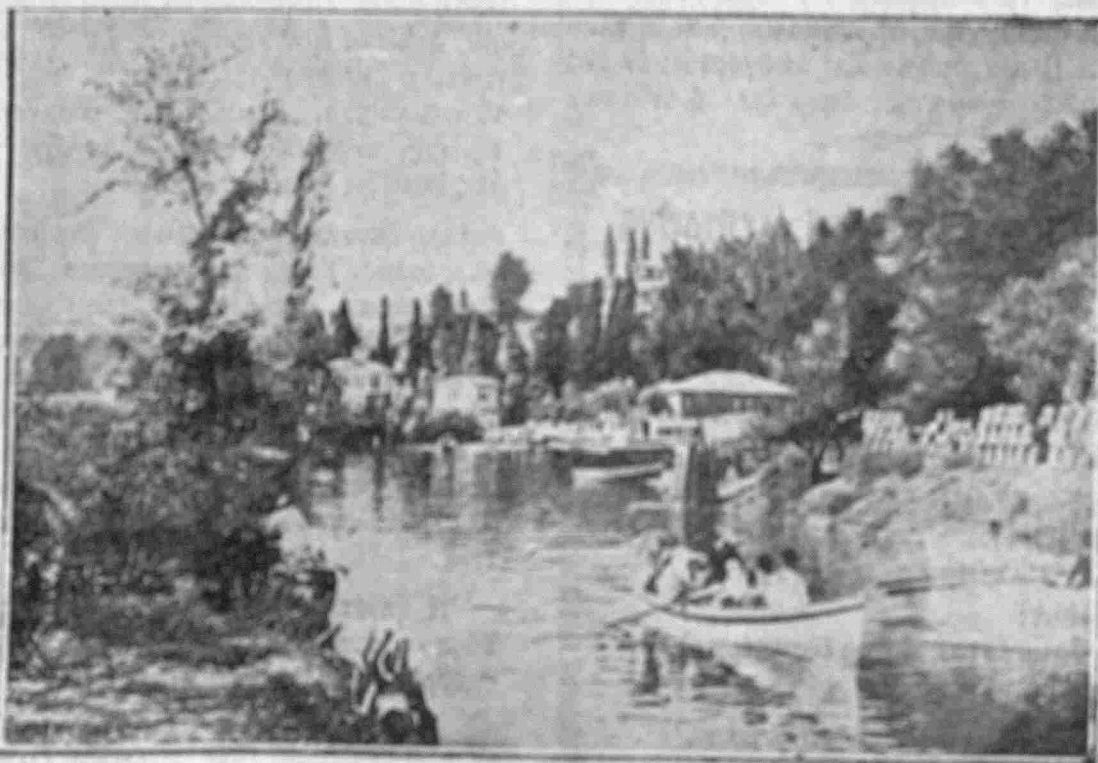

Ὁ κώδων τοῦ σιδηροδρομοῦ ἀντήχησεν, οἱ ταξιδιώται ἔπρεπε νὰ καταλάβουν τὰς θέσις καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά τὴν ἀποχαιρέτων μὲ τὴν εὐχὴν νὰ εὖρη καμμίαν νέαν εὐκαιρίαν παρομοίας χάριτος.

— Μάλιστα, μοῦ ἀπήντησεν, εἶναι καλόν, εἶναι ἔξοχον νὰ φροντίζομεν διὰ τὴν εὐτυχίαν ἐπίμων, οἱ ὁποῖοι ἀσχεζοῦν, ὅταν πλέον ἐβρισκώμεθα περὶ τὰ τέλη τοῦ δρόμου μας. Αὐτὸ μὰς συνδέει πρὸς τοὺς ζῶντας, οἱ ὁποῖοι ἄλλως θὰ μὰς ἠλησμόνουν... ἀλλ' αἱ εὐκαιρίαι αὐταὶ εἶναι ἀληθῆ δῶρα τῆς Εἰμαρμένης, δὲν ἐπανευρίσκονται, ὅταν δ' ἐπωφελῆται τις αὐτῶν εἶναι ὡς νὰ παρέξῃ εἰς τὴν καρδίαν του τὸ κέντητον ὀσμῆς της.

ALEXANDRE HEBB

Ἀπὸ τὰ ἀξιοθέατα τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὰ Γλυκὰ ὕδατα τοῦ Γκιόκ-σουγιοῦ.

ΤΑ ΝΕΑ ΣΧΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ὈΜΒΡΕΛΛΩΝ

Αἱ ὀμβρέλλαι.

Καθεὶς βέβαια ἔχει τὴν ἰδέαν, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ὀμβρέλλα ἔχει ὡς μοναδικὸν τῆς προορισμὸν νὰ προστατεύῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον τὰ τρυφερὰ πρόσωπα τοῦ ὡραίου φύλου, δὲν θὰ μετεβάλλετο τοῦλάχιστον κατὰ τὸ σχῆμα, ἢ δὲ θύελλαν. Τὰ δύο ταῦτα σχήματα ἔνεκα τῆς ἐκμόνης τῆς μεταλλαγῆ θὰ περιοριζέτο εἰς τὸ ὕψος καὶ τὸν χρωματισμὸν του. Καὶ ὅμως

ἡ μόδα δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ καὶ τὸ σχῆμα τῆς ὀμβρέλλας ἀνέπαφον καὶ κατὰ τὸ ἔφετην ὄχι θέρους εἶδομεν ὀμβρέλλας «ἀεροπλάν» σχήματος ἐπιμήκους, ὀμβρέλλας «coup de vent», αἱ ὁποῖαι μᾶς ὑπενθυμίζουν τὰ χειμερινὰ ἀλεξίβροχα ὅταν ἀναποδογυρισθοῦν ἀπὸ τὴν κεντρικότητός των δὲν εἶχον καὶ μεγάλην ἐπι-

ἡ θολωτὴ ὀμβρέλλα (dôme) καὶ ἡ τετράγωνος (carrée) ἔσχον πολλὰς συμπαθείας.

Ἡ τετράγωνος ὀμβρέλλα δὲν περιήλθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν, ἐπειδὴ δὲ ἔχει μακροὺς κροσσούς, συνοδεύει κάλλιστα τὰ τάγερ.

Ἡ θολωτὴ ὀμβρέλλα εἶναι χαριτωμένη, ἀλλὰ συνδυάζεται μόνον μὲ μικρὰ καπέλλα, ἐναρμονίζεται δὲ χαριέστατα εἰς τὰ μετρίου ἀναστήματος σώματα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ὑφάσματα, ἡ ποικιλία εἶναι μεγαλειότερα. Σατέν, ταφίτας, τυσσόρ, εἶναι συνήθη ἐπίσης· πολὺ συνειδηζονται καὶ τὰ λεπτὰ ἐλικαλύμματα (voilages). Ὡς βάσις τοῦ χρώματος καὶ τοῦ ὑφάσματος τῆς ὀμβρέλλας πρέπει νὰ λαμβάνεται τὸ φόρεμα. Αἱ λαβαὶ τῶν ὀμβρέλλων εἶναι μακροαί, εὐθεῖς, ὀλίγον πεπλαυσμένα πρὸς τὰ ἄνω.

Ἡ θελκτικὴ δεσποινὶς Arlette Dorgère δεικνύει ἐδῶ εἰς δύο χαριτωμένας στάσεις τὴν γοητεῖαν τῆς θολωτῆς ὀμβρέλλας καὶ τῆς συνήθους, ἁρμονικώτατα συνδυαζομένης μὲ τὸ καπέλλον.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ:

“ Η ΓΥΝΗ ”

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ, ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ, ΤΗΣ ΕΓΓΑΜΟΥ

μὲ ποικίλας καὶ ἀφθόγους συνταγὰς πρὸς διατήρησιν τῆς ὑπαρχούσης καλλονῆς καὶ δημιουργίαν νέας. Ἔργον πρωτότυπον καὶ μοναδικὸν εἰς τὴν γλώσσάν μας, ὀφειλόμενον εἰς τὰς ἐνδελεχεῖς εἰδικὰς μελέτας τοῦ διαπρεποῦς καὶ γνωστοτάτου τῆς πόλεώς μας ἱατροῦ κ. Μ. ΜΩΥΣΕΪΔΟΥ, διευθυντοῦ τοῦ ἱατρικοῦ περιοδικοῦ «Ἴπποκράτους» καὶ ἐκ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν τοῦ «Ἄσ' Ὅλα».

Οὐδεμία κόρη, οὐδεμία νεάνις, οὐδεμία γυνὴ πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θὰ τῆς χαρίσῃ: διαρκὴ ὑγείαν, αἰωνίαν ἀνθηρότητα καὶ παντοτεινὸν σφρῖγος. Τὸ ἔργον ἀποτελεῖται ἐκ 2 τόμων ἐκ 200 περίπου σελίδων ἑκάστου. Τιμὴ τόμου γρόσια 5.

Ἐγγραφαὶ γίνονται: Ἐν Πέραν: Γραφεῖα «ἸΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ», ὁδὸς Χατζῆ-Ἀχμεῖ, ἀρ. 6 — Ἐν Γαλατῇ: Γραφεῖα τοῦ «ἌΠ' Ὅλα», Πιερπολάζαρον, Σαασῆ γάν, ἀρ. 16 — καὶ παρὰ τῇ Διευθύνσει τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ τῶν ΚΥΡΙΩΝ». Τῷ αἰτοῦντι ἀποστέλλεται ἡ σχετικὴ ἀγγελία.

* Η ΤΥΧΗ *

(συνέχεια από σελ. 512)

Κάποια ιδέα λίαν πιθανή μοι ἐπλήθην: Ἐπειδὴ ἦτο τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ ράπτης μου ἴσως... ἐξ ἐμπορικῆς ἀκριβείας, μοι ἔστειλε τὸν λογαριασμὸν του. Ἀλλὰ πάριστα, τὸ ἄρωμα, χρώμα καὶ σχῆμα τῆς ἐπιστολῆς ἀπεδώσαν τὴν ιδέαν ταύτην, δὲ ἀπὸ πότε οἱ κύριοι ράπτει ἤρχισαν νὰ στέλνουν τοὺς λογαριασμοὺς των τυλιγμένους εἰς εὐοδίας καὶ μ' ἐρωτικὰς ἀποχρώσεις; Τί ἦτο λοιπὸν; Τέλος μια ἰδέα φωτεινὴ μ' ἔκαμε ν' ἀνοίξω τὴν ἐπιστολήν: — Ἴσως, εἶπον, μὲ ἠγάπησε δυστυχῆς τις ψυχὴ, ἣς θὰ ἔχη καρδίαν χρυσοῦν, ὑπὸ τὴν μεταλλικὴν τῆς λέξεως σημασίαν.

Καὶ ἰδοὺ τί ἀνέγγων εἰς τὴν μυρίττιον ταύτην ἐπιστολήν:

«Ὁ κ. Τάκης Β. μετὰ τῆς δο. Κλάρας Τ. παρακαλοῦσι θερμῶς τὸν κ. Θ. Ν. νὰ τιμῆσθι διὰ τῆς παρουσίας του τὸ γεῦμα, τὸ δοθησόμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πρώτου περὶ τὴν 1 μ. μ.

Μετὰ φιλικῶν χαιρετισμῶν».

Κεραυνὸς νὰ ἐπιπτε πρὸ τῶν ποδῶν μου, φλόγες νὰ ἐξήρχοντο ἀπὸ κάθε γωνίαν τοῦ δωματίου μου, δὲν θὰ ἐξεπληττόμην τόσον, ὅσον τὴν στιγμήν ἐκείνην. Ἐπλήθισα ἐκ τῆς κλίνης καὶ τόσον δυνατὰ ἐφώνασα, ὥστε ἡ οἰκοκυρά μου προσέτρεξε, νομίζουσα ὅτι ἔχω ἀνάγκην τινός. Ἀφ' οὗ τὴν καθήσυχασα καὶ τὴν ἀπέπεμψα, ἐπανέλαβον τὴν ἀνάγνωσιν. Ἦτο ἀδύνατον, ἦτο ἀπίστευτον, ἦτο ὄνειρον! Ὁ Τάκης πάλιν πλησίον μου καὶ πλησίον τοῦ κάποιου Ἀνίς Κλάρα Τ. Ἀπεριόριστος χαρὰ μὲ κατέλαβε καὶ ἠθέλα εὐθὺς νὰ τρέξω πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν ἴδω, νὰ τὸν ἐρωτήσω, νὰ μάθω τὸ πᾶν. Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ὥριζε περὶ τὴν 1 μ. μ., ὥστε τέσσαρας ὀλοκλήρους ὥρας ὑπομονήν. Πόσον περιέργων ὄν εἶνε ὁ ἄνθρωπος! Ὁλοκλήρους ἡμέρας καὶ ἐβδομάδας ἀνέμενον, καὶ τώρα; Ἀλλὰ τώρα ἄλλο μυστήριον καὶ αὐτό, τελείως ἀνεξήγητον, παρουσιάζετο ἐμπρὸς μου. Ἡ θηλυκὴ αὐτῆς σύντροφος τοῦ Τάκη ἦτο τελείως εἰς ἐμὲ ἀγνωστος. Ἴσως πρόσκαιρος ἐρωτικὴ περιπέτεια; Ὁχι. Διότι πῶς ἠδύνατο νὰ εὐρισκῆται εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁπότεν αὐτὸς ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὸν τοιοῦτον ἐρωτὰ ἀφήνουν πάντοτε νὰ περιμένῃ εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας; Τί ἦτο λοιπὸν; Ποίαν σχέσιν εἶχεν ὁμοῦ ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Τάκη μετὰ τῆς δεσποινίδος ταύτης, ἣτις οὕτως ἀθαιρέτως ἦλθε νὰ μὲ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν μου; Καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις, ἐκ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἄλλο ἐξήγαγον, παρά πονοκέφαλον, ὅστις ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ ὅλην τὴν διάθεσιν.

Θὰ ἠσκεπτόμην ὁμοῦ ἀκόμη, ἐάν μὴ ὁ δωδεκάτομος ἡχος τοῦ ὄρολογίου μοι ἐδείκνυεν ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα. ἤρχισα νὰ ἐνδύομαι μετὰ προσοχῆς, ἀφ' οὗ θὰ εἶχον ὁμοτράπεζον δεσποινίδα, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἤμην ἑτοιμος. Πρὶν ν' ἀναχωρήσω, ἠρώτησα πάλιν τὸν ἑαυτὸν μου:

— Καὶ ποία εἶνε αὐτὴ ἡ δεσποινίς;
Ἐπειδὴ ὁμοῦ οὐδεμίαν ἀπάντησιν μοι ἐδόθη, ἐξῆλθον καὶ ὠδεύσα πρὸς τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον. Ἐντὸς ὀλίγου ἔκρουον τὴν θύραν τοῦ διαμερισματοῦ των. Μοὶ ἠνοιξεν ἡ οἰκοκυρά του μειδιῶσα ἰλαρῶς.

— Ὁ κ. Τάκης ἦλθεν, εἶπε, καὶ διπλὸς μάλιστα! Κρούσας τὴν θύραν ἤκουσα ἐνδοθεν «ἐμπρός» καὶ ὠραῖον ἤχηρὸν γέλωτα γυναικός. Ἡ θύρα ἠνοιξεν ἀποτόμως καὶ μὲ ὑπεδέχθησαν αἱ ἀγκάλαι τοῦ Τάκη. Ὅταν παρήλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις, ὑπεκλίθη πρὸ τῆς δεσποινίδος Κλάρας Τ. Ἡ δεσποινίς αὐτῆ ἦτο κάτοχος καλλονῆς ἀληθοῦς καὶ καθ' ἑαυτὸν συνεχάρην ἐνθέρμως τὸν φίλον μου διὰ τὰ πρώτης τάξεως καλλισθητικά του γούστα. Ἐν ᾧ ἐθαύμαζον τὴν καλλονὴν τῆς, ὁ Τάκης μοὶ εἶπε:

— Κύριε Θᾶνο, συνιστῶ ὑμῖν ὅτι πλέον τὴν δεσποινίδα Κλάραν, ἀλλὰ τὴν κυρίαν Κλάραν Τ. Β., σύζυγόν μου, ἐπιθυμῶν οὕτω νὰ αὐξήσω τὴν εἰς ἀρκούντως ἰσχυρὰν δόσιν ἐκπληξίν σας. Κύριε Ἰπτότα τοῦ Θαυμασμοῦ, προσφέρατε τὰς δεούσας

τιμὰς εἰς τὴν κυρίαν τῆς καρδίας τοῦ φίλου σας καὶ ὀδηγήσατέ τὴν εἰς τὴν τράπεζαν, καθήμενος ἐκ δεξιῶν αὐτῆς.

Ὅστε τὸ μυστήριον ἐτριπλασιάζετο καὶ πρὸ ἐμοῦ παρουσιάζετο ἐν μυθιστόρημα μὲ τρία κεφάλαια, ἐπιγραφόμενα: ἡ ἐξαφάνισις, ἡ ἐπιστροφή ἐν συνοδείᾳ δεσποινίδος, ὁ γάμος. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσω ἰσχυρὸν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ καὶ ἔκαμα τοιαύτην χειρονομίαν κωμικῆς ἐκπλήξεως, ὥστε τὸ δωμάτιον ἤχησεν ἀπὸ τὰ κρυστάλλινα τῆς νέας γέλοια.

— Βλέπω, φίλτατε κύριε, ἐξηκολούθησεν ἐν σοβαρότητι ὁ Τάκης, βλέπω ὅτι, κρινόντες ἐκ τῶν προδιαδραματισθέντων, μὲ θεωρεῖτε κάποιον μάγον τοῦ Μεσαιῶνος ἢ κανένα θαυματουργὸν τῆς Χαλιμᾶς καὶ πολὺ δικαίως. Σὰς βεβαίῳ ὁμοῦ νὰ μὴ φοβείσθε ὅτι θὰ πάθητε τίποτε. Οὔτε ἡ ἀχνίζουσα σοῦπα ἔχει δηλητήριον, οὔτε τὰ σπανία ἀντικατεστῆθησαν ὑπὸ μαγικῶν βοτάνων. Ὁ οἶνος, τὸν ὁποῖον βλέπετε, λέγεται σαμπάνια· αὐτὸν ἀπὸ τοῦδε ὠρισα ὡς μόνον μου ποτόν, αὐτόν, τὸν ὁποῖον σεῖς ὡς ἐκ τῆς... φιλαργυρίας σας πολὺ σπανίως γεύεσθε.

Καὶ ἐπειτα ἀμφοτέροι ἐξέσπασαν εἰς γέλωτας, ἐνῶ ἐγὼ ἀκίνητος, ὡς στήλη ἄλατος, προσεπάθουν νὰ διατηρῶ εἰς ἰσορροσίαν τὸ πνεῦμί μου, διότι ἐκινδύνευον νὰ πάθω τι.

Τὸ γεῦμα διέφρασε ἐν ἀπαραμίλλῳ φαιδρότητι καὶ ἡ Κλάρα ἐγέλα πονηρῶς εἰς βάρος μου. Ἐγὼ τρώγων ἔρριπτον πότε καὶ πότε βλέμματα περιέργου περὶ τὸ δωμάτιον καὶ ἔβλεπον ὅτι ὑπῆρχόν τινα ἀντικείμενα θαυμάσια, τὰ ὁποῖα τὸ πρῶτον φοιτητικὸν δωμάτιον δὲν εἶχεν. Ἐπειτα ὁ Τάκης καὶ ἡ Κλάρα ἦσαν θαυμασιῶς ἐνδεδυμένοι. Μυστήριον! μυστήριον!

Μετ' ὀλίγον τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσει καὶ ἡ οἰκοκυρά, λίαν εὐγενῶς βλέπουσα τὸν Τάκην, ἐκαθάρισε τὴν τράπεζαν καὶ μᾶς προσέφερε καφέν. Τῇ ἀδείᾳ τῆς Κλάρας ἠνάγαμεν τὰ σιγάρα καὶ ὁ Τάκης, βλέπων με πᾶντοτε καὶ μειδίων μεταξὺ πικρῶν τολυπῶν καπνοῦ, ἤρχισεν νὰ διηγῆται:

— Ἐν πρώτοις, φίλτατε, θὰ σοὶ ζητήσω συγγνώμην, διότι οὐδεμίαν σοῦ ἔδωκα εἰδήσιν ἢ ἐξηγήσιν τῆς πραγματικῆς τροπῆς μου ἀναχωρήσεως. Ἀλλὰ θὰ ἴδῃς ὅτι ἀνώτερος λόγος μὲ ἠνάγκασε νὰ πράξω ὅ,τι ἐπράξα. Θὰ εἶμαι ἐξ ἄλλου εὐγνώμων πρὸς σὲ αἰωνίως, διότι εἰς σὲ ὀφείλω τὴν εὐτυχίαν μου.

Τετάρτη ἐκπλήξις! Πῶς ἦτο δυνατόν εἰς ἐμὲ νὰ ὀφείλῃ τὴν εὐτυχίαν μου! Ἐγὼ ὁμοῦ ἐξήγαγον βαθὴν στεναγμόν, διότι ἐπέπρωτο ἐπὶ τέλους νὰ λυθῇ τὸ μυστήριον.

— Πρῶτον, ἀγαπητέ μου, εἶπον, συγγνώμην δὲν ὀφείλεις νὰ μοῦ ζητήσης. Ἐγὼ τούναντίον σοὶ εὐγνωμονῶ, διότι μὲ κατέστησες εὐτυχὴ διὰ τῆς ἐπανόδου σου, διότι ἐγὼ σὲ ἐθεώρουν ὡς ἀπολεσθέντα. Δεύτερον, ἀδυνατῶ νὰ ἐννοήσω πῶς εἰς ἐμὲ ὀφείλεις τὴν εὐτυχίαν σου. Λοιπὸν δι' ὅλα αὐτὰ, σὲ παρακαλῶ, δώσέ μου ἐξηγήσεις τώρα ἀμέσως, διότι ἐδρῆσκα μοι εἰς πολὺ ἄσχημον θέσιν.

Ἐπὶ τὰς ἐξηγήσεις λοιπὸν, μεταξύ γελῶτων εἶπεν ὁ Τάκης, βλέπων μετ' ἀγάπης τὴν Κλάραν.

— Λοιπὸν, φίλτατε, ἄκουε προσεκτικῶς.
— Εἶμαι ὅπως αὐτιά.
— Ἐνθυμείσαι ἐκείνην τὴν βραδυὰν ποῦ ἦλθα καὶ σὲ εἶπα νὰ πάμε μαζὺ εἰς τὴν ἐσπερίδα τοῦ κ. Χ.;

— Βεβαίως.
— Ἐνθυμείσαι ὅτι ἐγὼ δὲν ἠθέλα, καὶ σὺ μὲ ἐβίαζες τόσον, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγω μόνος μου πρὸς μεγάλην θλίψιν μου;

— Μάλιστα, ἀλλὰ παρακάτω.
— Ἐ, λοιπὸν, ἐκείνη ἡ ἐκ μέρους σου παρότρυνσις εἶνε αἰτία τοῦ ὅτι εὐρον αὐτόν ἐδῶ τὸν ἄγγελον, τὸν ὁποῖον θὰ τὸν ἔχανα ἄλλως.

— Καὶ ἐγὼ σὲ, ἀπήντησεν ἡ Κλάρα, βλέπουσα αὐτόν με βλέμμα ποῦ δύνανται νὰ ρίπτουν μόνον αἱ ἀληθῶς ἀγαπῶσαι γυναῖκες, καὶ προσέθεσε: Ὅστε καὶ οἱ δύο μᾶς χρεωστοῦμεν πρὸς σᾶς, μεγάλην χάριν.

ὑπεκλίθη ὡς ἄνθρωπος ἀγνοῶν διατί τῷ ἐπιδαμπεύοντι τόσαι εὐχαριστίαι.

Ὁ Τάκης ἠναψε καὶ δεύτερον σιγάρον καὶ ἐπὶ τινα λεπτά μὲ ἔβλεπε γελῶν μετὰ τὴν ἀνυπομονήσιν μου.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν οἰκίαν σου καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐσπερίδα. Ἐκείνην ὁμοῦ τὴν βραδυὰν ἐβρεχε καὶ ἔπρεπε νὰ πάρω ἄμαζαν, ἀλλὰ πούθενά δὲν ἔβλεπα τοιαύτην. Ἀφ' οὗ ἔκαμψα τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, εἶδα νὰ λαμποκοποῦν οἱ φανοὶ ἐνός αυτοκινήτου. Ἐτρεξα καὶ ἠρώτησα τὸν ὀδηγὸν ἐάν ἦτο ἐλεύθερος. Εἰς τὴν καταφατικὴν του ἀπάντησιν ἔδωσα τὴν διεύθυνσιν

μου καὶ ἠτομαζόμην ν' ἀναβῶ, ὅτε εἶδον ὅτι κάποια κυρία τροχάτη ἐκάλει ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τὸν ὀδηγόν μου. Μὴ ἀναμένουσα δέ, διεσκέλεισε τὸν δρόμον καὶ ἦλθε πλησίον μας. Εἰς τὴν λευκὴν λάμπιν τῶν φανῶν παρουσιάσθη μετὰ τὴν λευκὴν τῆς περιβολῆν ὡς εἰς ἄγγελος. Ἦτο νεαρὰ δεσποινίς, καλλονῆς ἐξαισίας, μ' ἐν βλέμμα ποῦ σ' ἐμέθνευ.

— Ὁ, Τάκη, ἐφώνασεν ἠδέως ἐρυθρῶσα ἡ Κλάρα.

— Μά, ἀγάπη μου, διατί προδίδεσαι; Ἄς εἶνε. Λοιπὸν ἡ κυρία ἦτο ἐνδεδυμένη διὰ χορὸν ὅπως καὶ ἐγὼ καὶ ἐκείνη βιαστικῆ ὅπως καὶ ἐγώ. Ἐννοεῖς ὅτι εὐρισκόμην εἰς ἀρκετὰ δύσκολον θέσιν, διότι τὰ ἱπποτικά μου αἰσθητά με παρότρυνον νὰ παραχωρήσω τὴν θέσιν εἰς τὴν δεσποινίδα, ἀλλ' ἐγὼ εἶχον μεγάλην βίαν. Τί νὰ γείνη λοιπὸν; Ἡ νεαρὰ ὁμοῦ καὶ ὠραία μου ἀντίπαλος εὐρεν ἀμέσως τὸ μέσον καὶ μοῦ ἐπρότεινε τὸ ἐξῆς ὠραιότατον σχέδιον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀμέσως συνδιηλλάγημεν:

— Ἐπειδὴ ὁ κύριος εἶνε βιαστικός ὅπως καὶ ἐγώ, καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχει μόνον ἐν αυτοκινήτῳ, προτείνω νὰ ἐπιβῶμεν αὐτοῦ ἀμφοτέροι καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ ἕκαστος εἰς τὴν διεύθυνσιν ποῦ θὰ δώσῃ.

Ἡ πρότασις ἦτο οὐρανια· θὰ εἶχον λοιπὸν ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν νὰ πετάξω μετὰ τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον; Ἐδῶσε τὴν διεύθυνσιν τῆς. Δὲν φαντάζεσθε οἵτινες ἐκπλήξην ἠσθάνθη, ὅταν ἤκουσα ὅτι ἡ διεύθυνσις ἦτο ὁμοία τῆς ἰδικῆς μου, διότι ἀμφοτέροι ἡμεῖθα εἰς τὴν αὐτὴν ἐσπερίδα προσκεκλημένοι. Σύμπτωσις περιέργου, ἀλλὰ θεοπεσία. Βλέπεις, ἀπὸ τοῦδε εὐρίσκα τὴν ντάμα μου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ κίνημα ἐκπλήξεως, ὅταν ἤκουσε τὴν ἰδικὴν μου διεύθυνσιν.

— Ὅστε καὶ σεῖς πηγάζετε εἰς τὴν ἐσπερίδα τοῦ κ. Χ.; Ὅποια σύμπτωσις!

— Θαυμασία, ἀγαπητὴ δεσποινίς.

Τὸ αυτοκίνητον ἐπέτα, δὲν ἔτρεχε. Γνωρίζεις τί θεῖον πρᾶγμα εἶνε νὰ αισθάνεσαι τὸν ἑαυτὸν σου νὰ ἵπταται μετὰ ἑνα ἄγγελον; Λαθραῖος ἐθαίμαζον τὴν καλλονὴν τῆς συνοδοῦ μου καὶ ὡσφραϊνόμην ὅλον τὸ θεσπέσιον ἄρωμα αὐτῆς. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἀμφοτέροι ἐσιωπῶμεν. Ἦθελον νὰ λύσω τὴν σιωπὴν, ἀλλὰ φοβερόν πρᾶγμα· δὲν εὐρίσκα οὐδὲ μίαν λέξιν, οὐδὲ ἐν θέμα ὀμιλίας. Καὶ ὁμοῦ ἠσθάνομην κατὰ νὰ μὲ προσελκύῃ, κατὰ ἀκόμη βαθύτερον ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν καλλονὴν τῆς νέας.

— Θὰ παύσης ἐπὶ τέλους νὰ μ' ἐκθειάζῃς; Ὁ κ. Θᾶνος σὲ ἐβαρέθηκε, τὸν διέκοψεν ἡ Κλάρα, κτυπῶσα αὐτὸν ἀπαλῶς εἰς τὸ στόμα.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Τάκης μ' ἐβασάνιζε μ' αὐτὴν τοῦ τὴν πολυλογίαν.

— Λοιπὸν, Θᾶνο, καὶ πάλιν πρώτη ἡ δεσποινίς ἔλυσεν τὴν σιωπὴν. Ἐστράφη ἐξαφνα πρὸς ἐμὲ, με εἶδεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ — Εἶσθε βεβαίως ἡ Ἰταλὸς ἢ Ἰσπανὸς ἢ Γάλλος ἢ Ἀνατολίτης, εἶπε γελῶσα. Σεῖς οἱ μαῦροι δὲν δύνασθε νὰ κρυφθῆτε. Ποῖον λοιπὸν ἐκ τῶν τεσσάρων;

— Τὸ τέταρτον καὶ τελευταῖον, δεσποινίς μου.

— Ἀλλὰ τὸ «Ἀνατολίτης» εἶνε γενικόν.

— Εἶμαι Ἕλλην, ἀγαπητὴ δεσποινίς.

— Ἕλλην; εἶπεν ἐκείνη μετὰ θαυμασμοῦ. Ἕλλην καὶ κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας;

— Μάλιστα.

— Ὁ! πόσον εἶσθε εὐτυχῆς! Ἄχ, πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὰς Ἀθήνας! εἶνε ὠραία πόλις, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἐγὼ ἴδει τὴν Ἀκρόπολιν σας εἰς κάρτ-ποστάλ. Ὁ! πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὴν πόλιν αὐτὴν καὶ πόσον ἠθελον νὰ ὀνειροπολήσω ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ Παρθενῶνος τὴν δόξαν τῶν προγόνων σας!

Εἶχεν ἐνθουσιασθῆ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πλάσμα. Ἐγὼ ἐθαύμαζον τὰ ὠραία ἐκεῖνα χεῖλη, τὰ ὁποῖα τόσον θαυμασιῶς ὀμίλουν. Τὴν κατέτρογον μετὰ βλέμματά μου. Ἐκείνη μὲ παρετήρησε καὶ εἶπε γελῶσα ἠχηρῶς:

— Ἄν μᾶς ἴδουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι με βλέπετε ἔτσι, θὰ σᾶς πάρουν δι' ἐρώτευσμένον.

(ἔπειτα τὸ τέλος)

ΝΙΚΟΣ ΝΟΥΔΗΣ

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ

ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεως μας Ἱατροῦ.

Ἀπαραίτητος ὀδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 513).

‘Ενώ έλεγε ταύτα, έπήδησε κάτω τής σκηνής, προύχωρησε προς τὸ θεωρεῖον, κάμνων ἀνά τρία βήματα τὸν συνήθη τεμενᾶν.

— Διατί ἔρχεσαι πλησίον μου; ἠρώτησεν ὁ Σουλτάνος, κλονισθεὶς ἀπὸ τὸν αἰώνιον φόβον, τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο ὅταν τὸν ἐπλησίαζε κάποιος ἄγνωστος.

— Διὰ νὰ κερδήσω περιουσίαν, Μεγαλειότατε.

— Περιουσίαν;

‘Ο ἐλεύθερος τόνος τοῦ Μαλαρίας ἐξέπληξε τὸν Σουλτάνον.

— Μάλιστα. Θέτω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Σας ἐπιστήμην ἄγνωστον εἰς τοὺς κοινοὺς θνητοὺς. Διακινδυνεύω τὴν κεφαλὴν μου, ἀλλὰ θέλω τούλάχιστον, ἂν θριαμβεύσω, νὰ λάβω ἀμοιβὴν τῶν πράξεών μου.

— Τί ἐπιθυμεῖς; ‘Ο ‘Αβδούλ εἶναι γενναϊόδωρος.

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλ’ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ζητῶ, δὲν εἶναι δῶρον.

— Τί εἶναι λοιπόν;

— Εἶναι πληρωμὴ μιᾶς ὀφειλῆς.

— ‘Οφειλῆς;

— Τὴν ὁποίαν θὰ κάμῃ ἡ Μεγαλειότης Σου κατόπιν ἐνὸς στοιχείματος.

‘Ο Σουλτάνος καὶ ὁ Γέρβας παρετήρουν ἐκπληκτοὶ τὴν ἀταράξιαν τοῦ ‘Αλκιβιάδου, ὁ ὁποῖος ὡμίλει ὡς πρὸς ἀπλοῦν θνητὸν πρὸς τὸν δυνάστην ἐκεῖνον τῆς Τουρκίας.

— ‘Ιδὸν τὸ στοιχείμα, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαλαρίας. Στοιχηματίζω ἑκατὸν χιλιάδας λίρας, ὅτι θὰ ἐκπλήξω τὴν Μεγαλειότητά Σου· θὰ κερδήσῃς τὴν κεφαλὴν μου, ἂν ὁμολογήσῃς ὅτι δὲν ἐξεπλάγῃς. Εἰς σὲ μόνον ἐναπόκειται νὰ κρίνῃς τοῦτο.

— Εἶναι ἀλήθεια.

— Λοιπὸν ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην Σου καὶ λέγω: Μεγαλειότατε, ἂν τὸ τάλαντόν μου σ’ ἐκπλήξῃ, εὐαρεστήθητε νὰ μοι δοθῶσιν αἱ ἑκατὸν χιλιάδες διὰ τοῦ Γέρβα, τοῦ μόνου ἐμπιστοῦ προσώπου καθ’ ὅλην τὴν Σταμπούλ.

‘Ο Γέρβας ἐμειδίασεν ἐξ εὐαρεσκείας· ἡ τιμὴ, ἡ ὁποία τῷ ἀπενέμετο, τὸν ἐκολάκευεν ἀρκετᾶ.

Αἴφνης ὁ Σουλτάνος συνωφρυνώθη.

— Τὸ θάρρος σου εἶναι πολὺ· πῶς ὀμιλεῖς τοιούτοτρόπως διὰ τοὺς δούλους μου; . . . ‘Εγὼ ἐκπλήσσομαι.

— ‘Απὸ τώρα; διέκοψεν ὁ ‘Αλκιβιάδης. Τότε ἡ Μεγαλειότης Σου μοὶ ὀφείλει τὰς ἑκατὸν χιλιάδας.

‘Η εὐφροσύνη τοῦ ταχυδακτυλοουργοῦ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν Σουλτάνον ἕν μείδιμα, λαβὼν δὲ μεταξὺ τῶν δακτύλων του ἕνα ὀρμαθὸν ἀδαμάντων, ὁ ὁποῖος ἐκρέματο εἰς τὸ στήθος του,

— Αὐτὸ κοστίζει, εἶπε, τὸ διπλάσιον τῶν ὄσων θέλεις· θὰ τὸ πάρῃς ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, ἂν τηρήσῃς τὰς ὑποσχέσεις σου.

‘Ο ‘Αλκιβιάδης ὑπεκλίθη.

— Τότε, Μεγαλειότατε, γενναϊότητα καὶ κραταιότητα, ἀρτίζομεν. ‘Επίτρεψε μόνον εἰς ἕνα ταπεινὸν Γάλλον σοφὸν νὰ σοῦ ἀπευθύνῃ μίαν ἐρώτησιν.

— Λέγε, ἀκούω.

— Τὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα συνεχέντρωσα εἰς τὰς διαταγὰς μου. . .

— ‘Απάλλαξέ με ἀπ’ αὐτὰ τὰ παραμύθια, δὲν πιστεύω εἰς τὰ πνεύματα, διέκοψεν ὁ ‘Αβδούλ.

‘Αλλ’ ὁ Μαλαρίας δὲν ἔταράχθη.

— Μὴ λέγεις τέτοιους λόγους, ἔνδοξε κυρίαρχε· ἄφησε εἰς τοὺς ἀμαθεῖς καὶ χυδαίους τὴν δυσπιστίαν· τὰ πνεύματα εἶναι ἐδῶ καὶ πετοῦν γύρω εἰς τὸ μέτωπόν Σου.

‘Ο ‘Αβδούλ ἀνετινάχθη.

— Μὴ τὰ φοβῆσαι, Μεγαλειότατε· τὰ φαντάσματα εἶναι ἡ ψυχὴ τῶν πραγμάτων. Εἶναι οἱ σύμμαχοι

τῶν σοφῶν· μ’ ἐπληροφόρησαν λοιπὸν ὅτι φέρεις πάντοτε μαζί σου ἕν χρυσοῦν ὥρολόγιον, ἀνάμνησιν σεβαστῆν τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἕν πολυτελὲς ὥρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς τὸν Μουράτ.

‘Ο Σουλτάνος ὥχρησε τὸ πρᾶγμα ἤτο ἀληθές. ‘Οντως ὁ Χαμήτ ἔφερε πάντοτε μαζί του ἕν πολυτελὲς χρονόμετρον, τὸ ὁποῖον εἶχε φέρει ὁ Μουράτ ἐκ Παρισίων. Καὶ τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε μυστικόν, εἰς Φράγκος τὸ ἐγνωρίζεν.

‘Α! τὸ φάντασμα Μπακτοῖσι εἶχε πολὺ καλὰ πληροφορήσει τὸν Μαλαρίαν, ὁ ὁποῖος ἀπαθῶς προσέθεσεν:

— Οἱ δοῦλοί μου μήπως με ἠπάτησαν;

— ‘Οχι, ἀπήντησεν ὁ Σουλτάνος με βαρεῖν φωνῆν.

— Καλῶς τὸ κάλυμμα φέρει τὸ μονόγραμμα τοῦ Μουράτ, τὴν ἡμισέληνον καὶ ἕν στέμμα.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ ‘Αβδούλ Χαμήτ.

— Εἰς τὸ ἔσωτερικόν φέρει ἀριθμὸν κατασκευῆς 59 καὶ ἀριθμὸν ἐξαγωγῆς 17 815 μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: ‘Ο Θεὸς εἶναι ὁ κύριος τοῦ ἀτέρμονος χρόνου. . .

— Ναί, ἀλλὰ πῶς τὰ ἔμαθες;

— Τὰ πνεύματα, Μεγαλειότατε. Λοιπὸν τὸ ὥρολόγιον τοῦτο εἶναι μοναδικόν. Δι’ αὐτοῦ θὰ κάμω τὸ πρῶτόν μου πείραμα. ‘Ας εὐαρεστηθῇ ἡ Μεγαλειότης Σου νὰ μοὶ τὸ ἐμπιστευθῇ.

‘Ο ‘Αβδούλ ἐδοκίμασεν ἀμφιβολᾶν, ἀλλ’ ὁ Μαλαρίας ἐπέμεινε με πολλὴν χάριν.

— Θὰ τὸ ἐπιστρέψω ὡς ἔχει. ‘Αλλως τε, ἡ κεφαλὴ μου δὲν εἶναι εἰς τὰς χεῖράς Σας;

Πρὸ τοῦ ἐπιχειρήματος τοῦτου ὁ Σουλτάνος ὑπέκυψεν. ‘Υπὸ τὴν πορφυράν του ἐζήτησε τὸ πολυτιμὸν ὥρολόγιον καὶ τὸ ἔδωσεν εἰς τὸν Γάλλον.

‘Ο Μαλαρίας τὸ ἔλαβε καὶ χαιρετῶν ἀπεμακρύνθη. Δὲν εἶχε κάμει ὅμως οὔτε τρία βήματα, ὅτε ἠχηρὸς κρότος ἠκούσθη. ‘Ο Σουλτάνος ἐξέτερε κραυγὴν τὸ πολυτιμὸν ὥρολόγιον εἶχε πέσει ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— ‘Ανίκανε, ἐπιθύρουν.

‘Ο Μαλαρίας ἀπαθέστατα ὑπεκλίθη, ὡς νὰ ἤκουσεν ἀπλὴν φιλοφρόνησιν.

— Δὲν εἶναι τίποτε, Μεγαλειότατε· τὸ ὥρολόγιόν Σας θὰ σᾶς φανῇ ὅτι θὰ διακινδυνεύσῃ πολὺ περισσότερον.

Λέγων ταῦτα ἐστήριξε τὴν πτέρναν ἐπὶ τοῦ κλειστοῦ ὥρολογίου καὶ ἐπίεξεν αὐτὸ δι’ ὄλων τῶν δυνάμεών του. Κρότος θραυομένης ὑέλου καὶ μετὰ τῶν ἠκούσθη.

‘Ο ‘Αβδούλ ἐξαλλος ἀνεφώνησεν:

— ‘Αθλιε! ὁ δῆμος θὰ φροντίσῃ διὰ σέ.

— Μὰ περιμείνετε ὀλίγον. Παρετήρησα ὅτι τὸ ὥρολόγιόν σας καθυστερεῖ 10 δευτερόλεπτα εἰς κάθε τέταρτον τῆς ὥρας· θὰ τὸ διορθώσω.

— Μὴ νομίζῃς ὅτι μᾶς ἀπατᾷς, ἐβροντήθη ὁ Γέρβας· ἔβαλες ἄλλο ὥρολόγιον ἀντὶ τοῦ σουλτανικοῦ.

— ‘Απατάσθε, ἀρχηγέ.

— Πῶς θὰ τ’ ἀποδείξῃς;

— ‘Ιδὸν ἡ ἀπόδειξις.

Καὶ ἐπιστρέφων πλησίον τοῦ θεωρείου, ὁ Μαλαρίας παρουσίασεν εἰς τὸν Σουλτάνον τὰ συντρίμματα τοῦ ὥρολογίου του.

— ‘Ας εὐαρεστηθῇ ἡ Μεγαλειότης Σας νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ μοὶ εἴπῃ ἂν δὲν εὕρισκῃ τὸ μονόγραμμα τοῦ Μουράτ.

‘Ο Σουλτάνος τὸ ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τὸ ἐζήτησε.

— Μάλιστα, Γέρβα, τὸ ὥρολόγιον αὐτὸ εἶναι τὸ ἰδικόν μου, τὸ ἀνεγνώρισα.

Μετὰ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπιτυχίαν, ὁ ‘Αλκιβιάδης ἐθριάμβευεν.

‘Ο Γέρβας ἐπενέβη.
— Καὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ τὸ ἐπιστρέψῃς ἐν καλῇ καταστάσει;

— Τὸ ὑπόσχομαι.

Διὰ βαθυτάτου βλέματος περιέβαλλεν ὁ Γέρβας τὸν συνομιλητὴν του. Τὸν εἶδεν ἤρεμον, μειδιῶντα, με πολλὴν αὐτοπεποίθησιν. ‘Εξεπλάγη διὰ τὴν ἤρεμίαν αὐτὴν καὶ ἐπιθύρουν:

— ‘Αν κάμῃ αὐτὸ. . .

— Θὰ κάμω κατὰ περισσότερον· ἀκόμη δύο ἐν ταῦτῳ θαύματα.

Καὶ ἀπομακρυνόμενος:

— Εἰς ἐργασίαν.

‘Ο Μαλαρίας ἐφώνησε τότε με ἰσχυρὸν τόνον:

— Κύριε ‘Ιωάννη, τὸ γουδί καὶ τὸ χεῖρ σου.

‘Επειτα παρατηρῶν τὸν μικρὸν,

— Μάρκε, τὰς κόνεις τῆς ἀναστάσεως, εἶπεν

‘Ερριψε τὸ σπασμένον χρονόμετρον εἰς τὸ ἰγδίον μαζί με τὰς κόνεις, τὰς ὁποίας ὁ Μάρκος ἔδωκε τυλιγμένας εἰς ποικιλόχρωμα χαρτί καὶ λαβὼν τὸ ἰγδιοκόπανον ἤρχιζε νὰ κοπανίξῃ ὅλα αὐτὰ.

‘Υστερον ἤναψεν ἕν πυρεῖον καὶ τὸ ἐρριψεν εἰς τὸ ἰγδίον. ‘Αμέσως φλόγες κυαναῖ, πράσιναι, ἐρυθραῖ ἀνεπήδησαν, φωτίζουσαι με διαβολικὴν λάμψιν τὸν πειραματιστὴν.

‘Ο Χαμήτ με τὰ μάτια καρφωμένα καὶ ἀκίνητα παρηκολούθει ἕν πρὸς ἕν τὰ γινόμενα. Προφανῶς τὸν ἐνδιέφερε πολὺ ἡ τύχη τοῦ χρονόμετρον του. Μία ἀγωνία ἐξεδηλοῦτο εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του, ἀγωνία δυσκόλως ἀποκοιτωμένη. Οὐχ ἤττον, ἐπειδὴ ὁ Μαλαρίας εἶχε κερδήσει τὴν πρώτην νίκην, οἱ θεαταὶ του δὲν ἠδύναντο ν’ ἀρνηθῶσι τὸ δυνατόν μᾶς νέας ἐπιτυχίας. Τὸ θραυσθὲν χρονόμετρον ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν κατάστασίν του.

Αἱ φλόγες ἐσβέσθησαν. Τότε ὁ ‘Αλκιβιάδης ἤπλωσε τὰς χεῖρας ὑπὲρ τὸ ἰγδίον, ἐπιθύρουν μερικὰς παραδόξους ἐπικλήσεις, ἔπειτα ὕψωσε τὸ ἰγδίον καὶ τὸ ἀνέστρεψε. Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ Χαμήτ καὶ τοῦ ἀκολουθοῦ του τίποτε δὲν ἔπεσε, τὸ ἰγδίον ἤτο κενόν.

— ‘Ετελείωσεν! ἀνεφώνησεν ὁ Μαλαρίας.

— Μὴ δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε;

— Τὸ χρονόμετρον δὲν εἴμπορεῖ νὰ εὕρισκται ταυτοχρόνως εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δοχεῖον καὶ εἰς τὸν ὑψηλὸν κύριόν του.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Χαμήτ ἐξέφρασεν ἀπορίαν.

— ‘Ας εὐδοκίση ἡ Μεγαλειότης Σου νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὰ θυλάκιά της, ἐξηκολούθησεν ὁ πειραματιστής, καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι δὲν ψεῦδομαι.

‘Ο Χαμήτ ἔθεσε τὴν χεῖρά του κάτωθεν τοῦ φορεμάτος του. ‘Αφῆκεν ἕν ἐλαφρὸν «μπα!», ἔπειτα ἔσυχεν ἀποτόμως τὴν χεῖρα· εἰς τὰ δάκτυλά της ὑπῆρχεν ἕν λαμπρὸν χρονόμετρον.

Τὸ ἔστρεψε, τὸ παρετήρησε, τὸ ἠνοιξε, τὸ ἐπανεκλείσει, παρατηρῶν αὐτὸ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. ‘Η φυσιογνωμία του αὐτὴν τὴν φοράν ἐφαιδρύνθη καὶ τέλος με ἕνα ἀναστεναγμὸν ζωηρᾶς ἰκανοποιήσεως.

— Εἶναι τὸ ἴδιον, εἶπε.

Καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὸν ἀκολουθόν του.

— Κύτταξέ το, ἀγαπητὲ φίλε, αὐτὸ εἶναι σωστὸ θαῦμα.

Καὶ ἐνῶ ὁ Σουλτάνος καὶ ὁ εὐνοούμενός του, κεκλιμένοι ἐπὶ τοῦ χρονόμετρον, τὸ ἐξήταζον λεπτομερῶς, ὁ Μαλαρίας, κύψας εἰς τὸ σὺς τοῦ ‘Ιωάννου, ἐπιθύρουν:

— Αὐτὸ τὸ τέχνασμα μοῦ κοστίζει ἕξ χιλιάδας φράγκα, μὰ νομίζω, ὅτι θὰ τὸς πάρω πίσω με τὸν τόκον τους.

— ‘Εξ χιλιάδας! . . . δὲν καταλαμβάνω.

— Καὶ ὅμως εἶναι φανερόν. Φρονεῖτε ὅτι ὁ Χαμήτ δὲν κρατεῖ αὐτὴν τὴν ὥραν τὸ χρονόμετρον, τὸ ὁποῖον κατέστρεψα πρὸ στιγμῆς;

— Φυσικά.

— ‘Εκείνο, τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνει ὡς ὥρολόγιον τοῦ ἀδελφοῦ του, εἶναι μία ἀπομίμησις, τὴν ὁποίαν παρήγγειλα εἰς τὸ ἴδιον γαλλικὸν ἐργαστάσιον. ‘Αξίζει 6,000 φρ.

— ‘Αλλὰ πῶς εἰξεύρετε. . . τὸ σῆμα, τὰ κοσμήματα, τὸν ἐργαστασιάρχην;

— ‘Α! Διὰ νὰ μ’ ἐρωτᾷτε ἀκόμη θὰ εἴπῃ, ὅτι δὲν ξεύρετε τὰς συνηθείας τοῦ τόπου. . .

— Δηλαδή.

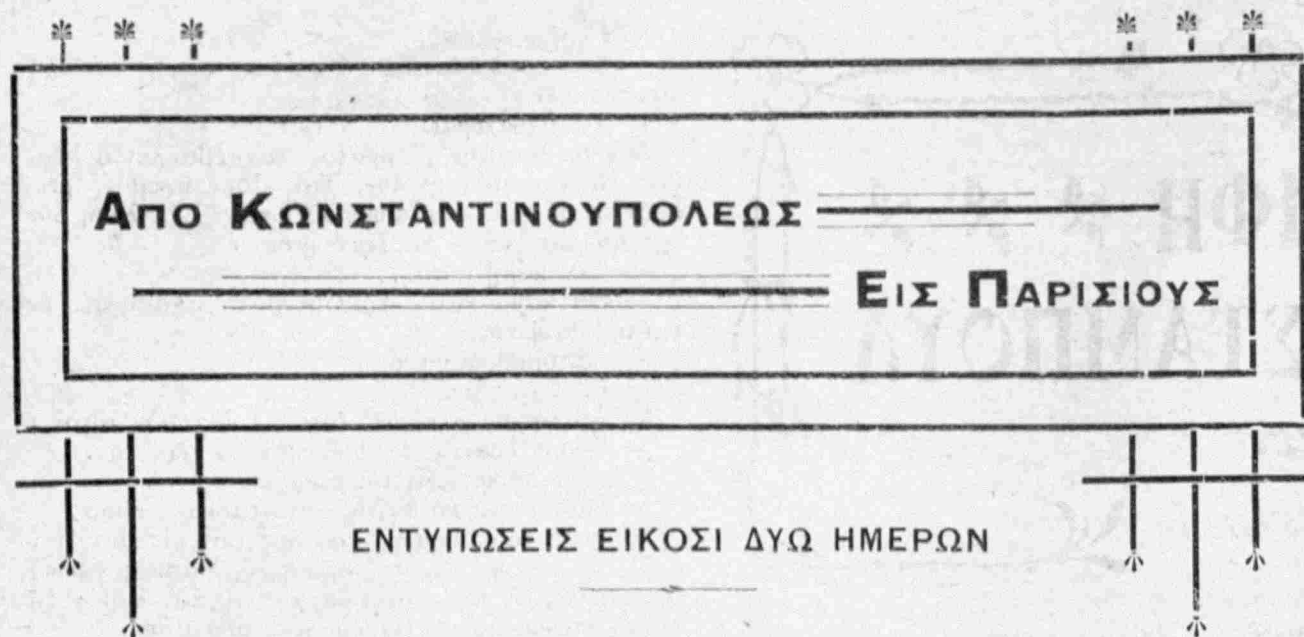
— Δηλαδή τὰ ὀφειλομένον ὅλα εἰς τὸ Μπακτοῖσι.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΑΜΜΕΛΗΣ

Εἰδικὸς στομαχολόγος ἰατρός

Πέραν, 5, ὁδὸς Θεάτρου

- Πάλιν ταξείδι;
- Ός βλέπετε.
- Μι εἰσθε εὐτυχῆς ἄνθρωπος.
- Όχι ὅσον νομίζετε. Πρέπει νὰ ἠξεύρετε ὅτι ἀηδίασα πλέον τὰ ταξείδια.
- Καί γὰρ ποῦ αὐτὴν τὴν φορὰν;
- Γιὰ τὸ Παρίσι.
- Α!
- Γιατί θαυμάζετε;
- Διότι εἶνε ταξείδι ποῦ ἐπιθυμῆι ὅλος ὁ κόσμος.
- Πράγματι.

Ὁ ἀνωτέρω διάλογος ἔλαβε χώραν μίαν προΐαν τοῦ παρελθόντος μηνὸς μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς γειτονίσης μου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀμαξηλάτης κατεγίνετο νὰ τοποθετήσῃ τὰς ἀποσκευὰς μου ἐν τῇ ἀμάξῃ.

Ἡ γείτων μου δὲν εἶχεν ἄδικον. Καί ταξιδεύει χάριν πολυτελείας μᾶλλον, παρὰ διὰ νὰ γνωρίσῃ κόσμους ἀγνώστους. Ταξιδεύει συνήθως ὁ Ἕλληνας διὰ νὰ φανῆ ὅτι ταξιδεύει καὶ νὰ διηγηθῆ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ὅσα δὲν εἶδεν.

Ὡς Ἕλληνας γνήσιος, δικαιοῦμαι, νομίζω, καὶ ἐγὼ νὰ διηγηθῶ τὰς ἐντυπώσεις μου ἐκ Παρισίων καὶ δικαιοῦμαι κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθόσον πλεῖστοι ὅσοι μοὶ ἐζήτησαν ν' ἀφηγηθῶ αὐτοῖς πῶς πέρασα στὸ Παρίσι. Ἐνας μάλιστα ἰατρός ἐκ Σεργίων καὶ ἄλλος ἔμπορος ἐκ Ἀρμάς καὶ μία δεσποινὴς ἐξ Ἀλεξανδρείας, καθὼς καὶ ἡ γείτων μου, οἱ μὲν πρώτοι δι' ἐπιστολῶν, ἡ δὲ δευτέρα προφορικῶς, ἐπανειλημμένως μοὶ ἐζήτησαν τὰς ἐντυπώσεις μου ἐκ Παρισίων.

Δι' ὅλους λοιπὸν αὐτοὺς καὶ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἀνά χειρὰς Ἐπιθεωρήσεως, δημοσιεύω τὰς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ὀργίων.

Εἰς τὴν προκυμαίαν.

Ἦτο ἡ ὥρα 11 τῆς πρωίας ὅταν ἡ «Κιρκασία» τοῦ Πακὲ ἠτοιμάζετο ν' ἀπάρῃ τῆς προκυμαίας Γαλατᾶ.

Ὅταν τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀνῆλθον καὶ ἐγὼ εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος διέκρινα πολλοὺς ἐπιβάτας περικυκλωμένους ἀπὸ οἰκείους καὶ φίλους. Ἐρριψα ἐν ἀδιάφορον βλέμμα εἰς αὐτοὺς, ἐτοποθετήσα τὰς ἀποσκευὰς μου εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἐτοποθετήθην εἰς ἓν κάθισμα τοῦ καταστρώματος, ἀναμένων τὴν ἀναχώρησιν.

Ἡ κίνησις καὶ ἡ συγκίνησις τῶν ἐπιβατῶν καὶ τῶν φίλων αὐξάνει ἐφ' ὅσον ἐγγίζει ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἡ ὥραία Ἀρμένισσα.

Ἐξεῖ πίσω, πρὸς τὸ μέρος τῆς πρύμνης, διακρίνω ἓνα ὄμιλον ἀπὸ Ἀρμένιους. Ὁ ὄμιλος ἀποτελεῖται ἀπὸ μίαν ὥραϊαν Ἀρμένισσαν, μετ' ἑξήκοντα διπλωματικούς ὀφθαλμούς, ἀπὸ δύο ἄλλας κυρίας, καὶ ἀπὸ δύο κυρίους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἐφαίνετο λίαν συγκινημένος. Ἦσαν ἅπαντες Ἀρ-

μένιοι καὶ ἤρχοντο νὰ προλέμψουν τὴν ὥραϊαν Ἀρμένισσαν.

Ἡ προσοχή μου κυρίως ἐστράφη πρὸς αὐτοὺς καὶ προσελάθον νὰ εἰσδύσω εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὥραϊας Ἀρμένισσης, νὰ ψυχολογήσω, νὰ ἐρευνήσω καὶ νὰ ικανοποιήσω τὴν περιέργειάν μου.

Μία γυναῖκα ταξιδεύουσα μόνη δὲν εἶναι σπάνιον πρᾶγμα. Μολαταῦτα μοὶ ἐφαίνετο παράδοξον τὸ ταξείδιον τῆς Ἀρμένισσης, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε κάποιαν μυστικὴν ἀφετηρίαν.

Μετ' ὀλίγον αἱ δύο κυρία μετὰ τοῦ ἐνὸς κυρίου, ἀποχαιρέτισαν τὴν ταξιδιωτίδα, ἀνεχώρησαν καὶ ἔμεινε μόνη ἡ ὥραία Ἀρμένισσα μετὰ τοῦ δευτέρου κυρίου, ἰσχυροῦ καὶ ὑψηλοῦ.

Ἀμφότεροι τότε ἐστρέψαν τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Δὲν ἤκουον τίποτε.

Πλὴν μετ' ὀλίγον, ὅταν ὁ πλοίαρχος εἶδεν τὸν δευτέρον συριγιόν, παρετήρησα τὸν μὲν κύριον χλωμόν, τὴν δὲ κυρίαν καταπόρφυρον, ἐνῶ συγχρόνως οἱ ὥραιοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀφίνον ἐν δάκρυ νὰ κυλισθῆ ἐπὶ τῶν ροδοχρόων παρειῶν τῆς.

Τί ὥραϊον θέαμα!

Μία γυνὴ ἔκλαιε!

Τὸ ἀτμόπλοιο μετ' ὀλίγον ἀπεσύρετο τῆς προκυμαίας, ἐνῶ οἱ ἐπιβάται, συγκινημένοι, διὰ μανδύων ἀπεχαιρέτων τοὺς ἐν ταῖς προκυμαίαις φίλους καὶ οἰκείους.

Ἡ ὥραία Ἀρμένισσα, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἀπεστάθη ἡ προσοχή μου, ἐχαιρέτα καὶ αὐτὴ διὰ τοῦ μανδύου τῆς τὸν ἰσχυρὸν κύριον, ἐνῶ κατὰ συχνὰ διαστήματα ἐκάμνε τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ κρύψῃ δὴθεν ἐν δάκρυ.

Καὶ κατὰ παράδοξον τρόπον, ἐνῶ ἡ ὥραία Ἀρμένισσα ἐφαίνετο στενοχωρημένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν, ὁ ἰσχυρὸς κύριος ἤρχισε νὰ δεικνύῃ σημεῖα χαρᾶς καὶ ἐξαλλος ἐπιβίβασθεις λέμβου παρεκλούθει τὸν πλοῦν τοῦ βραδέως ἀπαιρόντος ἀτμοπλοίου.

Ἐραστής ἢ σύζυγος;

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἓνας ταξιδιωτῆς, ὅστις μ' ἐγνώριζε καὶ τὸν ὁποῖον ἐγὼ δὲν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω, μ' ἐπλησίασε καὶ ἀφοῦ μετ' ἠρώτησε περὶ τῆς ὑγείας μου καὶ τοῦ ταξιδιῶν μου, προσέειπε:

- Πῶς σὰς φαίνεται αὐτὸ τὸ ζεῦγος;
- Καὶ μοὶ εἶδειξε τὴν Ἀρμένισσαν.
- Αὐτὸ ἀκριβῶς παρατηρῶ.
- Ποῖος ξεῦρε! Σύζυγος εἶνε ἀρά γε, ἀδελφός, ἢ ἐραστής;
- Νὰ σὰς πῶ. Ἀδελφός δὲν εἶνε, διότι οἱ ἀδελφοὶ δὲν κάμνουν τόσας ἀνοησίας.
- Ἄρα εἶνε σύζυγος!
- Ὅντε σύζυγος εἶναι. Διότι καὶ οἱ σύζυγοι δὲν κάμνουν τόσας ἐπιδείξεις.
- Ἄρα...
- Ἐνδεχόμενον ὅμως νὰ ἦνε σύζυγος καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς ποῦ αἰσθάνεται ἀπαλασσομένης τῆς συζύγου του, δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του. Ὅπως δὴποτε ὅμως, εἰάν δὲν εἶνε σύζυγος, πίντως θὰ ἦνε ἐραστής. Ἐχομεν, ἄλλως τε, ταξείδι πέντε ἡμερῶν. Θὰ κατορθώσωμεν νὰ ικανοποιήσωμεν τὴν περιέργειάν μας, μανθάνοντες τὴν βιογραφίαν τῆς.

Μετ' ὀλίγον ἐκάμπτουμεν τὸ ἀκρωτήριο τοῦ Βυζαντίου. Ἡ προκυμαία δὲν διεκρίνετο πλέον, οὔτε οἱ φίλοι μετὰ τὰ σειόμενα μανδύακια, οὔτε ὁ ἰσχυρὸς Ἀρμένιος ἐν τῇ λέμβῳ διεκρίνετο, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ δάκρυα τῆς ὥραϊας Ἀρμένισσης.

Ἦσαν τὰ γυναικεῖα δάκρυα.

Τὸ ἀτμόπλοιο ἀνέπτυξεν ὅλην τὴν τυχότητα.

Θεωρῶ περιττὸν νὰ περιγράψω ἐνταῦθα τὴν γαληνιαίαν θάλασσαν, τὴν γραφικότητα τοῦ Βυζαντίου, τὸ θέαμα τὸ θαυμάσιον τοῦ Βοσπόρου, τὸ πανόραμα τῶν νοηλῶς ἐκεῖ κάτω ἐξηλωμένων Πριγκηποννήσων.

Ἄρκομαι μόνον νὰ εἶπω, ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος καὶ τὸ ταξείδιον προεμηνύετο εὐχάριστον.

Ὁ κῶδων τοῦ γεύματος ἐσήμανε. Καὶ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ ἐπιβάται κατήρχοντο ἤδη εἰς τὴν τράπεζαν.

— Πηγαίνομεν διὰ τὸ γεῦμα; μοὶ λέγει ὁ Ἕλληνας συνταξειδιώτης.

— Πηγαίνομεν.

Καὶ βραδέως βαδίζοντες κατηρχόμεθα τὴν κλίμακα, ἐνῶ χωρὶς νὰ θέλωμεν ἐφελλίζομεν:

Γιές, ὦλ ράϊτ,
τοῦ μὰί ριάρ,
φεύγουμε γιὰ τὸ Παρί!

Ἡ πρώτη γνωριμία.

Εἶναι γνωστὴ ἡ εὐκολία, μετὰ τὴν ὁποίαν γνωρίζεται κανεὶς ἐν τῷ ταξιδίῳ.

- Ὁραῖος καιρὸς.
- Μάλιστα, θαυμάσιος.
- Καὶ γὰρ ποῦ ταξιδεύετε;
- Γιὰ τὸ Παρίσι.

Καὶ ἐπακολουθοῦν διάλογοι στερεότυποι, ἀνόητοι, μωροὶ.

Εἰς τὴν τράπεζαν λοιπὸν τοῦ γεύματος δὲν ἤκουε τις εἰμὴ παραλησίους πρὸς τὸν ἄνω διάλογον.

Οἱ ἐπιβάται διαρκῶς ἔλεγον καὶ βαθμηδὸν ἐγνωρίζοντο.

Πλὴν τῆς ὥραϊας Ἀρμένισσης, ἡ ὁποία μετέβαινε εἰς τὸ Αἰξ-Λέ-Μπὲν δι' ἀγνώστους σκοπούς, καὶ τοῦ Ἕλληνος κυρίου, ὅστις μετέβαινε εἰς Παρισίους, εἶχομεν ἐπιβάτας διευθυνομένους εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, οἱ περισσότεροι ὅμως τῶν ἐπιβατῶν μετέβαινον εἰς Λονδίον διὰ τὴν στέψιν τοῦ βασιλέως.

Εἰς τὴν τράπεζαν ἐκ δεξιῶν εἶχον ἓνα κομψὸν γεροντάκι, διατηροῦν μίαν ἰδιάζουσαν ἀκμαιότητα. Ἐφαίνετο ἡλικίας 55 ἐτῶν καὶ ἡ συναναστροφὴ του ἦτο εὐάρεστος.

— Γιὰ πρώτη φορὰ πηγαίνετε στὸ Παρίσι; μοὶ λέγει.

- Μάλιστα. Γιὰ πρώτη φορὰ!
- Ὁ! τὸ Παρίσι εἶναι ὥραϊον.
- Τὸ ὑποθέτω.
- Ἐγὼ ἔζησα κάμποσα ἔτη ἐκεῖ.
- Καὶ τώρα μένετε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν;
- Προσωρινῶς.
- Μεταβαίνετε εἰς τὸ Λονδίον;
- Όχι, εἰς Παρισίους.
- Δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις;
- Όχι. Τὰς ἐμπορικὰς μου ὑποθέσεις τὰς διέκοψα ἀπὸ διετίας. Τώρα ταξιδεύω ὅταν στενοχωροῦμαι.

— Ἡ οἰκογένειά σας διαμένει ἐν Κωνσταντινούπολει;

- Δὲν ἔχω οἰκογένειαν. Εἶμαι ἄγαμος.
- Καὶ διατί ἐπροτιμήσατε τὴν ἄγαμίαν;
- Ἐχομεν ἄρκετον καιρὸν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου.
- Θὰ ἦμην πολὺ εὐτυχῆς ἂν τὴν ἤκουον.
- Μετὰ τὸ γεῦμα εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Τὸ Κολυβριόν

Εἰς τὸ προσεχές:

Ὁ γέρον ποῦ δὲν ἠγαπήθη ποτέ. — Συνάδελφος τοῦ Ἀπόλλωνος. — Καὶ ὀλίγη Ἑλληνικὴ Μυθολογία. — Διατί δὲν ἠγαπήθη. — Ἡ τρελλὴ πριγκηπισσα. — Πῶς καὶ διατί ἐπήγαινε εἰς Λονδίον.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Θάνατοι. — Τὴν παρελθούσαν Τρίτην παρέδιδε τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐκηδεύετο ἐν Πέραν μετὰ σεμνῆς ἐπιβλητικότητος ἡ Εὐφροσύνη Ἰ. Μουτεβελλή, πρότυπον καλῆς μητρὸς καὶ χρηστῆς γυναικὸς. Τοῖς πενθούσιν ἀδελφοῖς κκ. Ἐμμανοὺήλ καὶ Γεωργίῳ Μουτεβελλή καὶ τῇ λοιπῇ οἰκογενεῖᾳ συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως. — Σ.

— Μετὰ πολυώδυνον καὶ μακρὰν νόσον, ἀπεβίωσε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Νεοχωρίῳ ὁ Γεράσιμος Σ. Συκιώτης, γνωστὸς ἐνταῦθα ἐμποροραπτής. Τῇ σκληρῶς δοκιμασθεῖσιν οἰκογενεῖᾳ τοῦ μεταστάντος, καὶ ἰδίᾳ τῷ τεθλιμένῳ αὐτοῦ υἱῷ κ. Σπυρίδωνι, παραγγελιοδόχῳ, ἀπευθύνομεν τὰ θερμὰ μας συλλυπητήρια.

— Ἐν Σάνθῃ ἀπεβίωσε πρὸ ἡμερῶν ὅλως αἰφνιδίως ὁ Π. Γούναρης, πατὴρ τῶν αὐτόθι γνωστοτάτων βιβλιοπωλῶν καὶ χαρτοπωλῶν, ἀντιπροσώπων δὲ τοῦ «'Απ' 'Ολα», οἷς καὶ ἐκφράζομεν τὰ θερμώτατα συλλυπητήρια.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Τραπεζοῦντος: Τὴν παρελθ. ἑβδομάδα ἀφηρηπάγη ἐκ τῶν ἀγκαλῶν προσφιλῶν γονέων ἢ πολὺκλαυστος Χρυσανγῆ Θ. Λαμπριανίδου, νεαρὰ δεκαεπταεῖς κόρη, διακρινομένη ἐπὶ ἐπιμελείᾳ καὶ χρηστότητι. Εἰς τοὺς ἀπαρηγορήτους αὐτῆς γονεῖς ἐκφράζω τὰ θερμὰ μου συλλυπητήρια. — Κ. Δ. Κ.

Ἐκ Γκιουμουλιτζίνης: Εἰς τὸ φύλλον τῆς 7 ἰσταμένου ἢ «Σεχράχ» καταφέρεται κατὰ τοῦ διοικητοῦ ἡμῶν Μαζχάρ βέη ὡς ἀνικάνου καὶ ὡς ἀπειρου, ἄτε ἀνελθόντος εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ ἀξιώματός του πολὺ ταχέως. Ἡ «Σεχράχ» ἐλέγχεται οὐχὶ ἀληθῆ λέγουσα, καθόσον ὁ διοικητὴς ἡμῶν καὶ ἰκανώτατος ἀπεδείχθη καὶ ἐμπειρότατος ἄτε χρηματίας ἐπὶ ἰβητῖαν ὡς ὑποδιοικητῆς, ἐγκαταλιπὼν, ὅπου καὶ ἂν διώκησεν, ἴχνη ἀνεξίτηλα τῆς πολιτικῆς περινοίας του πρὸς συνένωσιν τῶν φυλῶν καὶ διὰ λαμπρῶν ἔργων προικίσας ἐκάστην ὑποδιοίκησιν κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ διατριβὴν του, ἐνθα κυριολεκτικῶς ἐλατρεύετο, ὡς καὶ ἐνταῦθα λίαν ἐξετιμήθη ἡ βραχυρόνιος εἰσέτι πολιτικὴ του περινοία καὶ διοίκησις. — *

Ἰωακείμιον Παρθεναγωγεῖον. — Μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος διεξήχθη καὶ ἐφέτος ἡ τελετὴ τοῦ Ἰωακειμίου Παρθεναγωγείου, προστάσης τῆς Α.Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν ἁγίων Συνοδικῶν καὶ παρισταμένων πολλῶν ἐπισημοτήτων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλεξανδρόπουλος καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Μετὰ τὴν συνήθη ἱεροτελεσίαν, ὃ μὲν καθηγητῆς κ. Ν. Βουβρος ἀνέγνωσε τὴν λογοδοσίαν τῆς ἐφορίας καταχειροκροτηθεῖς, ἡ δ' ἐλλόγιμος διευθύντρια κ. Ἐρριέττα Κωνσταντινίδου ἀπήγγειλε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, ἀπευθύνουσα ἐν τέλει καὶ σοφὰς συμβουλὰς πρὸς τὰς τελειοφοίτους. Ὁ λόγος τῆς διευθυνητρίας ὑπερήρσεν. Ἐπισφραγίζουσα ἡ Α. Θ. Παναγιότης τὴν τελετὴν, ἠὲ χαρίστησε τὴν ἐφορίαν τῆς σχολῆς, τὸν διδάσκον προσωπικῶν καὶ ἠχρήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ αὐδίου ἰδρυτοῦ τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου Ἰωακείμ τοῦ Β'.

Γραμμάτων τελεταί. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, εἰς τὰς 3 μ.μ., ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου «Ἐρμού», ἐτελέσθη ἡ ἐπέτειος τελετὴ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων Ν. Δ. Μέλα. Ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Π. παρέστη ὁ πανοσ. ἀρχ. Σωφρόνιος, ἐκ μέρους τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ὁ ἐκ τῶν ἐλοπτῶν τοῦ ὑπουργείου ἐνδοξ. Μεχμέτ Ἰχσάν βέης καὶ ἐκ μέρους τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος ὁ ἐκ τῶν διεργμηθένων τῆς Πρεσβείας κ. Ἄλ. Ἄψης. Πρὸς τοῦτοις προσῆλθον εἰς τὴν τελετὴν ὁ ἁγ. Παμφίλου κ. Μελισσηγός, ὁ ἱερατ. προϊστ. Φερί-κιοῖ πανοσιολ Ἰοβιανός, οἱ κ.κ. Μ. Κάμφονας, Στάφας, Ο. Ἀνδρεάδης καὶ πλείστοι ἄλλοι. Ἐκ τῆς ἀναγνωσθείσης λογοδοσίας τοῦ διευθυντοῦ κ. Δημητρίου Ν. Μέλα ἐγνώσθη ὅτι ἀρίστη καθ' ὅλα εἶναι ἡ πνευματικὴ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων κατάστασις καὶ ὅτι εἰς τε τὸ ἀρρεναγωγεῖον καὶ τὸ παρθεναγωγεῖον ἐφοίτησαν κατὰ τὸ λήξαν σχολ. ἔτος 150 μαθηταὶ καὶ μαθήτρια. Ἐγράθησαν καὶ ὠραῖα ἔγγραφα καὶ ἐδόθησαν πλείστα βραβεῖα. Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς οἱ διευθύνοντες τὸ λαμπρὸν τοῦτο κατὰστημα ἐδέχθησαν ἀθρόα τὰ συγχαρητήρια τοῦ παρισταμένου ἐκλεκτοῦ πλήθους. Καὶ εἶναι πράγματι ἄξιοι θερμοτάτων τοιούτων ἢ κ. Αἰκ. Ν. Μέλα καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς κ. Δημήτρ. Ν. Μέλας, οἵτινες ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διευθύνουσιν ἴδρυμα τὸσον κοινωφελές, τοῦ ὁποίου αὐτῆ ἡ μακρὰ ὑπαρξίς ἐπιμαρτυρεῖ πόσον ἐξετιμήθη ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας.

Ἀγροτικὴ ἐκδρομὴ. — Τῇ αὐριον Κυριακῇ, 19 Ἰουνίου, δίδεται ἀγροτικὴ οἰκογενειακὴ ἐκδρομὴ ἐν Σούτλουτζε τοῦ Ἄνω Βοσπόρου, ὑπὲρ τῆς ἐν Ἐργί-καπου Φιλοπτώχου καὶ Φιλεκπαιδευτικῆς Ἀδελφότητος «Ἅγιος Νικήτας». Ἐχόντες ὑπ' ὄψει τὸν κοινωφελῆ σκοπὸν τῆς Ἀδελφότητος, ἧτις εἰς τόσας ὑποβάλλεται θυσίας ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῶν σχολῶν Ἐργί-καπου καὶ χάριν τῶν ἀπόρων μαθητῶν, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι καὶ ἐφέτος ἢ ὑπ' αὐτῆς διοργανομένη ἐκδρομὴ θὰ προσελκύσῃ πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους εἰς τὸ ἔργον τῆς. Ἡ ἐπὶ τούτῳ ἐκλεγείσα διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ οὐδεμιᾶς ἐφείσθη θυσίας, ὅπως καὶ ἐφέτος ἡ ἐκδρομὴ στεφθῆ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Κυλικεῖον πλούσιον μὲ μετρίας τιμὰς ἐστὶ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐκδρομέων. Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 6 ταχύπλουν καὶ ἠλεκτροφόριστον ἀτμόπλοιο τῆς Ἐταιρίας τοῦ Κερατίου Κόλλου, ἐπὶ τούτῳ ναυλωθέν, θέλει ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς ἀποβάθρας Ἀϊβάν-σεράϊ τὴν 7 ἀκριβῶς ὥραν πρὸ μεσημβρίας μετὰ προσέγγισιν εἰς Βαλατᾶ, Φανάριον καὶ Γέφυραν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν παραθαλασσίαν μαγευτικὴν τοποθεσίαν Σούτλουτζε. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας θέλει παιανίζει ἡ πολυμελὴς φαμφὰρ τοῦ Δξιβαλλίου.

Νευρόσπαστα Μούτσον ἐν Μακροχωρίῳ. — Ἀποτελοῦσι τὸ περιζήτητον θέαμα τῆς ἐποχῆς. Πᾶσα νέα παράστασις ἐλκεῖ πολυπληθῆ εἰς τὸν κήπον τοῦ κ. Μιλτιάδη κόσμον. Ὅλαι αἱ οἰκογενεαὶ τοῦ Μακροχωρίου σπεύδουσι ν' ἀκούσωσι τὸν Φασουλῆν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ψυχαγωγικὸς ἦρωας τῆς ἡμέρας καὶ ὁ ἀνευφημούμενος τοῦ πλήθους φίλος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρατηρήσαμεν ὅτι μετὰ τὴν διὰ τοὺς ἐπιλήσμονας δῆλωσίν μας, πολλοὶ ἐκ τῶν καθυστερούντων τὸ τίμημα τῆς ἐγγραφῆς τῶν ἐσπευσαν νὰ κανονίσωσι τοὺς λογαριασμοὺς των, ζητοῦντες μάλιστα παρ' ἡμῶν διὰ τῶν ἐπιστολῶν των συγγνώμην διὰ τὴν καθυστέρησιν. Δὲν ἀμφεβάλλομεν περὶ τῶν καλῶν διαθέσεων τῶν κυρίων τούτων. Ἄλλ' ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπάρχουσι καὶ μερικοὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποχρεώσεων των ὀλιγορία εἶναι τὸσον ἀσύγγνωστος, ὥστε, παρ' ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν, θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ προβῶμεν εἰς μέτρα, τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι μὲν δυσάρεστα, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐπιβάλλοντα, διὰ νὰ μάθωσιν οἱ ἀληθεῖς φίλοι μας ποῖοι εἶναι οἱ κύριοι ἐκεῖνοι, οἵτινες διὰ τῆς πρωτοτύπου αὐτῶν ὑποστηρίξεως καθίστανται αἰτία δυσχερειῶν μόνον εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ φύλλου. Τοὺς παρακαλοῦμεν λοιπὸν νὰ σπεύσωσι νὰ κανονίσωσι τοὺς μεθ' ἡμῶν λ/σμούς των, ἵνα μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ τοὺς λυπήσωμεν.

ANNETA ΜΑΡΚΟΛΕΣΚΟΥ καὶ Σα

Ράπτρια

Πέραν, ὁδὸς Μπεκιάρ, ἀρ. 3.

Ἡ κυρία Ἀννέτα Μαρκολέσκου, ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἔχουσα Ἐργοστάσιον γυναικείων πλῶν καὶ φορεμάτων ἐν Βουκουρεστίῳ, κατὰ συμβουλήν δὲ τῶν ἰατρῶν ἐγκατασταθεῖσα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει, κατήρτισεν ἐν τῇ ὡς ἄνω οἰκίᾳ τέλειον ἐργοστάσιον καὶ ἀναλαμβάνει τὴν κατασκευὴν πλῶν καὶ φορεμάτων νεωτάτου συστήματος εἰς τιμὰς συγκатаβατικωτάτας.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΗΝΔΙΑΣ

Ἰσχύουσιν ἐπὶ 70 ἔτη, κληρούμεναι κατὰ διμηνίαν.

Εἰς τὴν προσεχῆ κλήρωσιν τῆς 2 αὐγούστου ὁ πρῶτος λαχνὸς κερδίζει

φρ. 125,000

ἘΤΕΡΟΙ 1999 ΛΑΧΝΟΙ

ΚΕΡΑΙΖΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς

Γρ. χρ. 166 πληρωνόμενα ἐφ' ἅπαξ.

Δι' ἀγορᾶς ἀποιαθήτωσαν πρὸς τοὺς κκ.

P. Addally et Cie, Χουριετ Χάν, ἀρ. 14,

15 Γαλατᾶ, Κωνσταντινούπολιν. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ παρακαλοῦνται νὰ προσεβάσωσι τὸ τίμημα διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς μανταπόστ ἢ διὰ τσέκ.

Τῆς ἐποχῆς:

— Παραπονέομαι διὰ τὴν ζέστην, σὲ δέχομαι ψυχρὰ καὶ ἐν τοῖτοις πάλιν δὲν μένεις εὐχαριστημένος.

Εὐθυμος στήλη

Ἡ ΦΙΛΟΜΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΡΩΜΗΙΟΥ

Ὁ ρωμῆος εἶναι θαυμάσιος εἰς ὅλα. Ὡς φιλόμουσος ὁμοῦ εἶναι θαυμασιώτερος. Αἱ Μούσαι εὖρον ἀείποτε παρ' αὐτῷ πρόθυμον φιλοξενίαν καὶ θὰ εὐρίσκουν πάντοτε, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἔχουν ἀπαιτήσεις, νὰ εἶναι δηλαδὴ λιταί, ἀρκούμεναι εἰς καμίαν τηγανιτὴν σμαρίδα καὶ εἰς κανὲν τζιεράκι μὲ ὀλίγον κρομμύδι ἀντὶ μουστάρδας.

Ὡς φιλόμουσος δέ, εἶναι καὶ φιλαναγνώστης. Ἐφημεριδοφάγος καὶ βιβλιοφάγος ὅσον οὐδεὶς ἄλλος.

Ἐπιπίπτει λυσσαλέος κατὰ τῶν ἐφημεριδῶν, τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν βιβλίων καὶ ἐν τῇ μανιώδει ἐφημεριδοφαγίᾳ καὶ βιβλιοφαγίᾳ του τρώγει οὐχὶ σπανίως μετὰ τῶν ἐφημεριδῶν καὶ τῶν βιβλίων, — χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ τὸ θέλῃ—καὶ τὴν συνδρομήν.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς μερικοὶ καλοθεληταὶ κατηγοροῦν τὸν ρωμῆον ὅτι διὰ πᾶν ἄλλο ἐννοεῖ νὰ δαπανᾷ, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ τὰ γράμματα.

Λέγουν π. χ. ὅτι ὁ ρωμῆος πληρώνει 100 φράγκα κατὰ μῆνα, διὰ νὰ ἔχῃ καλὸν μάγειρον, ἐνῶ διὰ τὸν διδάσκαλον τῶν τέκνων του δὲν ἐννοεῖ νὰ πληρώσῃ περισσότερα τῶν 20 φράγκων. Ἐπίσης, ἐνῶ πληρώνει ὀλίγας διὰ τὸ καπέλλον τῆς κυρίας του, δυστροπεῖ νὰ πληρώσῃ 20 γροσίων εἰσιτηρίον εἰς τὴν σχολὴν διὰ τὸ τέκνον του.

Βδελυρὰ συκοφαντία! Οἱ μάγειροι εἶναι ἐπαγγελματῖαι, ἐνῶ οἱ διδάσκαλοι εἶναι παρ' ἡμῖν μισιονάριοι καὶ τὸ ἐπάγγελμά των ὡς ἐκ τῆς ἱερότητός του εἶναι μισίον. Ἐπομένως ἀρκοῦνται εἰς ὅσα λαμβάνουν καὶ δὲν ζητοῦν περισσότερα.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ διὰ τὴν σχολὴν εἰσιτηρίον, αὐτὸ — νὰ εἴμεθα λογικοὶ — δὲν εἶναι ἀπαραίτητον, ἐνῶ τὸ καπέλλον τῆς κυρίας εἶναι ἐκ τῶν sine qua non, ὡς λέγουν οἱ λατινίζοντες, εἶναι τὸ θεμέλιον τοῦ οἴκου, ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς οἰκογενειακῆς εἰρήνης καὶ εὐτυχίας.

Τῆς φιλομουσίας τοῦ ρωμηοῦ τρανωτάτη καὶ ἀναμφισβήτητος ἀπόδειξις εἶναι καὶ ἡ πληθώρα τῶν βιβλίων, περιοδικῶν, ἀναγνωσμάτων καὶ αὐτῶν τῶν ἐφημεριδῶν.

Μερικοὶ διίσχυριζονται ὅτι τὸ εὖνον ὅλων

τούτων καὶ κυρίως τῶν ἐφημερίδων ἀποδεικνύει ἔλλειψιν ἀναγνωστῶν καὶ ἐπομένως ἀφιλομουσίαν. Ἄπαγε!

Τούναντιον, ἀποδεικνύει κατανάλωσιν μεγάλην συνέπειά φιλομουσίας, τῆς ὁποίας καταναλώσεως ἄμεσος συνέπεια εἶναι ἡ ἐλάττωσις τῆς τιμῆς ἐκ μέρους τῶν ἐκδοτῶν, οἱ ὅποιοι οὔτε πλεονέκται εἶναι, οὔτε κίπηλοι, ἐννοοῦντες νὰ ἐκμεταλλευθῶν τοῦ φιλομουσοῦ κοινοῦ τὴν ξεχειλίσασαν φιλομουσίαν.

Τί σημαίνει ἐὰν ἔχομεν περιοδικὰ ἀντὶ 20 γροσίων ἐτησίας συνδρομῆς καὶ ἐφημερίδας ἑξασελίδους ἀντὶ 10 παραδῶν; Εἶναι τοῦτο ἐξευτελισμὸς τοῦ τύπου ἁλλεῖφει ἀναγνωστῶν καὶ φιλομουσίας ἢ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου;

Δὲν πιστεύω νὰ φανῶ τολμηρὸς, ἐὰν εἶπω ὅτι, ὅπως πηγαίνει ἡ φιλομουσία τοῦ φιλομουσοῦ κοινοῦ, θὰ ἔχομεν ἐντὸς ὀλίγου περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδας, ἀλλὰ κυρίως ἐφημερίδας, ὄχι πλέον ἑξασελίδους, οὔτε ὀκτασελίδους καὶ δεκαῆξασελίδους, ἀλλ' εἰκοσιτετρασελίδους ἀντὶ μιᾶς πεντάρας καὶ μὲ προσφορὰν ἑνὸς **πιλαφίου** δι' ἕκαστον ἀναγνώστην.

Ἡ τεραστία κατανάλωσις, συνέπεια πάντοτε τῆς τεραστίας φιλομουσίας τοῦ ρωμηοῦ, τοῦ φιλαναγνώστου ρωμηοῦ, ἐκεῖ θὰ φεῖται τὸ πρᾶγμα.

★

Ἐν τούτοις δὲν λείπουν οἱ διατεινόμενοι ὅτι ὅλα ταῦτα εἶναι σοφίσματα καὶ ὅτι ἡ φιλομουσία τοῦ ρωμηοῦ εἶναι φαινομενικὴ μᾶλλον ἢ πραγματικὴ. Φιλαναγνώστης εἶναι, λέγουσιν οἱ κύριοι οὗτοι, ὁ ρωμηὸς, ἀλλ' ἐφ' ὅσον διατελεῖ μέλος τῆς **Μεγάλης Στοᾶς τῶν Τζαμπατζήδων**. Ἀγοράζει εἰς μίαν ἐφημερίδα καὶ ἀναγινώσκουν πενήντα. Ἐπειτα, λέγουσιν, δὲν βλέπετε τὰ γὰλα τῶν δημοσιογράφων, τῶν λογίων, τῶν συγγραφέων καὶ ἐν γένει ὅλων ἐκείνων, ὅσοι ἐλάτρουσαν τὰς Μούσας καὶ ἀφωσιώθησαν εἰς αὐτάς; Εἶναι λοιπὸν αὐταὶ αἱ Μούσαι, τὰς ὁποίας λέγουσιν σεμνάς καὶ λιτὰς παρθένους, τόσον ἄσπτοι, τόσον ἄσπλαγχοι καὶ τόσον ἀφιλότιμοι, ὥστε νὰ ἐκμεταλλεῦνται, μὲ τόσην πονηρίαν, ὡς ἄλλαι ἐταῖραι, τοὺς ἀθώους ἐραστάς των, νὰ τοὺς ξεγυμνῶνουν καὶ νὰ τοὺς ἀφίνουν ἐπὶ τέλους ν' ἀποθνήσκουν εἰς τὴν ψάθαν! Ἐχουν πολὺ δίκαιον ὅσοι τὰς περιφρόνησαν καὶ δὲν τὰς ἠγάπησαν ποτέ.

Καὶ τώρα, φίλε ἀναγνώστα καὶ φιλάτη ἀναγνώστρια, ἔχετε καὶ σῆς τὸν λόγον.

ΑΝΤ. ΠΑΠ...

Σκηνὴ ἀπὸ τὴν προχθεσινὴν θύελλαν:

Αἰτησις προστασίας.

SANITOR

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΦΡΑΜΜΑΣΩΝΙΑΣ
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΑ
ὑπὸ LEO-TAXIL

Κυκλοφορεῖ τὸ δεῦτερον τεῦχος
τεμώμενον ἀντὶ Γροσίου.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Ἡ ἐκδρομὴ τῶν Παρισίων διοργανώθη καὶ ἤρχισαν ἤδη αἱ ἐγγραφαί. Ἡ μεταβάσις θὰ γίνῃ διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου Ἰωνία, ἢ δὲ ἐπιστροφῇ σιδηροδρομικῶς.

Ζητήσατε τὸ εἰκονογραφημένον πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ζητοῦντες δεόν νὰ ἐσωκλείωσι καὶ γραμματόσημον 10 παραδῶν διὰ τὰ ταχυδρομικά. Ἐν ὄλῳ δεκτοὶ 50 μόνον ἐκδρομεῖς. Πρῶτη θέσις Δ. Τ. 30. Δευτέρα Δ. Τ. 27. Ἀπευθυντέον τῷ ὀργανωτῇ κ. Θ. Βαλαλά (Γαλατᾶ, Saint Pierre han).

